

Júl 2017 Posledné dni v Číne

Nedalo sa očakávať, že posledný týždeň bude oddychový. V utorok som si ešte vybehla na plaváreň. Pre obdobie dažďa sa teraz nedá chodiť plávať často. Tak som pár lúčov slnka rýchlo využila. Nečakala som však efekt na nasledujúci deň. Okolo obeda som začala cítiť tlak na mechúr a za 3 hodiny som od bolesti už stepovala v ordinácii u lekára. V pohárikú som mu priniesla krvavý moč. Akútny zápal močových ciest. Dostala som antibiotiká, aby som na ďalší deň bola schopná odbaviť šľahovanie bytu.

To prebehlo ako som očakávala, rýchlo. 4 muži boli za 2,5 hodiny hotoví. Tých pár vecí nám napakovali do 33 krabíc. Ak by som balila ja, tak by to bola polovica. Ale tipujem, že vedia, čo robia. Ak všetko dobre dopadne, hračky, oblečenie, kuchynské veci, obrazy, bicykle a čínsku komodu budeme vidieť o 8 týždňov. Ostal nám prázdny byt s 2 kuframi vecí na 6 týždňový výlet do Austrálie...

Austrália 8.7. – 24.8. 2017

Po osemhodinovom lete Kanton – Perth sme rozbití. Deti ani tak nie, trochu pospali. Ráno sme pristali po šiestej hodine a po necelej hodine sme vychádzali z letiska spolu so zobudzajúcim sa slnkom. Víza boli asi nahodené v systéme a nik sa na ne nepýtal. Nebolo treba nič vypisovať. 10 stupňov nás riadne zobudilo. Milla pred pár dňami prechladla a počas letu soplila a plakala, lebo ju boleli uši.

Rezervovaný hotelový apartmán na jednej z hlavných ulíc centra bol voľný až od 14.00 a tak sme sa šli túlať poloprázdny ulicami mesta. Obchody sú cez víkend, okrem reštaurácií a večierok, zavreté. Mesto na nás pôsobilo príjemne, čisto. Na móle Labutieho jazera v centre bolo živšie. Rodičia s deťmi, športovci a turisti sa vyhrievali na slniečku. Musím uznať, že mať takúto zimu – okolo 16 stupňov si viem predstaviť. Tato konštatoval, že je tu omnoho viac obéznych ľudí ako v Číne. Ja si popravde na obéznych v Číne ani nespomínam....

Po dojednanom čase preberáme priestranný a čistý apartmán v Hay apartman house na Hay street. Má všetko, 2 izby, plne vybavenú kuchynku a ešte aj pračku a sušičku. Navyše bol pomerne lacný. Iba 120 Euro na noc.

Gweni sa po chvíľke hľadania rozplače: „Mom, where are my toys? You said they were waiting for me!“ (Mami, kde sú moje hračky? Vravela si, že na mňa čakajú?“) Sľubujem jej, že ju naozaj čakajú, ale nie tu. Toto nie je doma... Posadáme si k horúcemu čaju a preberáme, aké sú možnosti potom, ako si o 36 hodín preberieme kemping car.

Pondelok 10.7. 2017 V ZOO

Spali sme 13 hodín. Nepamätám si, kedy som tak dlho spala naposledy. Napchám chlieb do toustovača a keď pukne viečko na marmeláde, deti sa privalia k stolu. Arlieho ranajšia rutina, horúce kakao, mu vyčarí úsmev na tvári. Pre neho to už je doma, aj keď hračky nie sú

žiadne. Keď Gweni na seba vyleje grécky jogurt viem, že večer otestujem pračku. Nevadí. V dobrej nálade prechádzame mestom. Hneď pár sto metrov od ubytovania nás prekvapia divé čierne kakadu, čo si voľne poletujú a ozobávajú nejaké bobule na strome. Zrazu si uvedomujeme, že všetko to čvirikanie okolo nás je vydávané rôznymi papagájmi. Sú všade, rôznych farieb. Ako u nás vrabce, či holuby. Čierne vrany vydávajú smiešne hlasné zvuky, akoby sa vysmievali.

Asi po 20 minútach sa dostávame k lodi, čo nás prevezie na druhú stranu jazera do ZOO. Rodinný lístok nás vychádza na 80 AUD. Je nám jasné, že denný limit 100 dolárov sa nám bude udržiavať neprekročený veľmi ťažko. ZOO sa nachádza medzi domami. Tie však nie sú vysoké, aby vytvárali rušivý dojem. Je tu dosť ľudí. Väčšinou rodiny s deťmi. Mám pocit, že priemerný počet detí na rodinu je tu 3. Po vyše dvoch rokoch v Číne mi je až čudné, že na nás nik nepokrikuje: „Aha, majú 3 deti!“

Ostávame až do neskorého poobedia. Gweni odchádza so silikónovou žabou. Cez deň mala pár záchvatov hnevu. Nevieť identifikovať, či z únavy, zo zmeny alebo je to jednoducho obdobie vzdoru. So Slávom zatiaľ veľa srandy nie je. „Dovolenka sa mi začne, keď preberiem auto,“ vysvetľuje.

Utorok 11.7. 2017 Prvý deň v novom dome na kolesách

Ráno sa nadšenie dalo krájať. Tato budil každého a mottom dňa: „Ideme si vyzdvihnúť camping car!“ Na dohodnutom mieste stanice „Let's go motorhome“ nás privítali 2 pani už v dôchodkovom veku. Jedna vtipná a druhá vážna. Začali sme s vtipnou a keď sme zistili, že celá suma aj s depozitom, čo dokopy robilo cez 12 tisíc dolárov, sa nám nedá čiastočne zaplatiť cashom, tak nás posunula tej vážnej. Museli sme vymýšľať riešenia, ako platby uskutočnime. Nakoniec sa podarilo, no, pani Vážna ostala aj naďalej vážna. Pri preberaní auta nám ukázala všetko do posledného detailu.

Podarilo sa nám nakopnúť wifi, a vyrážali sme so stiahnutým žalúdkom na ľavej strane cesty. Slávi vyzerá, že jazdí naopak celý život a po 15 km pri parkovaní s 8-metrovým domom na kolesách nemal problém. Chytro sme nabehli do supermarketu a odchádzali sme s vrchovato naplneným košíkom jedla. Pani Vážna nám poradila nakúpiť tu, lebo mimo Perthu bude všetko ešte drahšie. Chladnička s mrazákom praská vo švíkoch a deti sa tešia na rôzne kombinácie jedla.

Kým to všetko napakujeme do odkladacích priestorov, všetci vyhladnú. Dáme si prvý oficiálny kempingový obed a pohodlne sa usadíme do kožených kresiel. Len dúfam, že auto bude na konci vyzeráť tak nové ako teraz. Navigácia nám ukazuje do ďalšej destinácie 350 km. Deti pozerajú rozprávky a ja obdivujem auto z vnútra. Je veľké, vyspia sa v ňom 6 ľudí. Odkladacie priestory sú šikovne rozmiestnené a ani neviem, kde sa podielajú všetky veci z 2 kufrov. Pod posteľou sa skrývajú prázdne kufre, stolík so 6 stoličkami a veci na upratovanie.

Kuchynka je plne vybavená. Mám dokonca aj gril. V rohu auta sa nachádza sprechovací kút so záchodom. Deti sa tešia z televízora nad hlavami, dá sa doň zapnúť i USB kľúč s našimi rozprávkami. Po ceste si spravíme pár prestávok. Dnes prší, alebo mrholí. 15 stupňov ani neláka byť veľmi vonku. Deťom to neprakáza, nájdu si zábavku všade. Prostredie, ktorým ideme je šedo hnedé. Sem-tam sú zelené polia obilia. Prekvapuje ma, že pozemky pri cestách sú oplotené. Prečo? Lemujú ich eukalypty.

Nakoniec do destinácie Hyden, ani nedorazíme. Oboch nás bolí hlava, tak si posledných 100 km nechávame na zajtra a zaparkujeme v malom mestečku v kempingu. Deti vzrušením ani nevedia zaspáť. Prvá noc v aute. Cez malé okienka pozerajú von. Spia na veľkej posteli nad kabínou vodiča. Tato je na nich tvrdý. Povelom im rozkazuje okamžite zaspáť. Viem si predstaviť, čo sa im asi melie v ich malých mozgoch. Ich svet má novú informáciu a toľko o nej treba rozprávať.

Streda 12.7. 2017 Wave rock

Vyspala som sa do ružova. Matne si spomínam, že som počula Slávina, ako starostlivo niekoľkokrát v noci zapínal kúrenie. Zima mi nebolo, aj keď vonku bolo iba 8 stupňov. Mám pocit, že potrebujem dospať posledné týždne, takže nie som veľmi vtipný spoluvodič. Rovnaký ráz krajiny ma uspáva.

Ráno si posadáme za stolík a vychutnáme si teplé raňajky, Vyrážame za chladného vetra. Vonku je 12 stupňov, no, keď dorazíme pred obedom na miesto s názvom Hippo yawn (hrošie zívanie), na nejaký čas vyjde slnko a je krásna modrá obloha. Miesto vyzerá ako veľká otvorená papuľa hrocha z kameňa. Vzniklo vnútornou eróziou skaly. Odtiaľ je to neďaleko k Wave rock. Kamenný útvar vo forme vlny je 15 metrov vysoký a 110 m dlhý. Farebnými pásikmi pôsobí veľmi zaujímavo. Na skalu sa dá vyliezť a aj si po nej pochodiť, pretože je riadne mohutná. Nachádzajú sa na nej malé jazierka s vodou, kde si deti môžu chytať žubrienky.

Obed chystáme neďaleko na odpočívadle pre turistov. Vybaľujem austrálske hovädzie párky, ktoré majú vo vnútri konzistenciu slovenskej paštéky v roztopenom stave. Treba ich ugrilovať. Tak to na novom plynovom grile aj skúsím. Po 10 minútach je efekt celkom dobrý a napchám ich do rožkov. Hot-dogy na austrálsky spôsob sa ujmú a všetci sú spokojní. Zvyšok poobedia trávime na ihrisku v malom mestečku Hyden. Je rozťahnuté a neviem, kde žije tých deklarovaných 400

obyvateľov, lebo je všade mŕtvo. Nevieť si takýto život predstaviť. Do najbližšieho minimestečka je to nejakých 50 kilometrov. Ale ľudia sú tu na to zvyknutí, tak im to nepríde čudné.

Okolo tretej poobedia vyrážame na cestu. Späť k pobrežiu. Je to cez 500 km. A tak stihneme s Millou prejsť 1 stranu slovenského jazyka a s Arliem čísla do 10. Gweni si vedľa nás kreslí. So súmrakom sa odparkujeme na 24-odinovom parkovisku s verejnými toaletami, kde sa všetci vysprchujeme. Na večeru skuchtím kyslú šošovicovú polievku. Milla mi oznamuje, že je to jej najobľúbenejšia a ja rozmýšľam nad efektom v noci..... dnes si prikurujeme sami, každý ako vydá pod paplónom ☺ Potom vyrážame ďalej na cestu.

Štvrtok 13.7. 2017 Národný park Pinnacles

Včerajšia noc bola akčná. Nakoniec sme zakotvili na parkovisku v strede mestečka Gingin. Neboli sme si istí, či je to povolené. Okolo 1 hodiny v noci som pocítila, ako táto vyskočil z postele a prikrčený sa plýžil ku kabínke. Nebol si istý, či niečo počul, alebo sa mu to len snívalo. A tak sme sa radšej pohli. Našli sme kemp a zaparkovali. Nastavili budíka na 5:30, aby sme vyrazili skoro. Gweni sa na to zobudila a najbližšiu hodinu mala svoju nočnú šou trucovania a plaču. Takže, keď zazvonil budík, museli sme sa premáhať. Táto nás po 20 minútach niekde odparkoval a ešte sme dospávali, aby sme sa zobudili do slnečného rána neďaleko oceánu s bielou plážou.

Po raňajkách sme si nazbierali malé biele špirálovité mušle a objavili kopec nafúknutých medúz menom portugalský bojovník, ktorá Millu poprhliha v Thajsku.

Čakala nás cesta do NP Pinnacles. Cestu nám lemovali dlhočizné biele duny. Pri zamračenej oblohe sa blyšťali ako snehové kopce.

Pinnacles je žlté územie čudných kamenitých útvarov trčiacich zo zeme ako zuby. Predpokladá sa, že útvary vznikli pod povrchom zeme pretekaním vody a asi pred 6000 rokmi ich odokryl...vietor? Žltý piesok bol naozaj sýtožltý ako kari korenie. Deti sa prehrali stavaním si domčekov a koláčov. Arlie ponaháňal párik ružovo-sivých kakadu. Z parku nás vyhnalo mrholenie. Aj tak sme už boli hladní. V najbližšom mestečku sme sa odstavili pri škôlke a kým sa deti prehrali na ihrisku, ja som spravila kuracie soté s kukuričkou a ryžou.

Kým nás tato odviezol na najbližšiu pláž, stihli sme s Millou slovenčinu aj angličtinu. Ako sme končili, čakala nás čistá pláž s tyrkyzovou vodou. Takmer nik na nej nebol. Neďaleké domčeky lemovali pobrežie a ja som si vedela predstaviť, aký úžasný je to pocit zobúdať sa ráno pohľadom na túto krásu. Gweni si zbierala obrovské sépiové kosti. Keď sa je ich nechcelo nosiť, tak ich od hnevu hodila do piesku a rozčulovala sa. Po chvíli sme asi na 20 metrov od nás zbadali delfína. Pravidelne sa vynoroval, aby sa nadýchol. Bol sám a práve večeral. Pohli sme sa jeho smerom a bežali po pláži k mólu. Neďalej si plnil brucho a podplával nás. Plutvu mal trochu ozobanú. Milla vymýšľala príbehy, čo sa mu asi stalo.

Na dnešnú noc sme si vybrali voľný kemp pro mori, vybaveným iba toaletami. Dorazili sme k nemu už za riadnej tmy. Nie sme tu sami. Okolo je nejakých 5 áut, ktoré ako my, parkujú priamo na pláži. Voda je asi 7 metrov od nás. Dúfam, že v noci nestúpne....

Arlie potreboval ísť čúrať a tak sa zľakol tmy, že sa vonku rozplakal. V takej čiernej tme ešte nebol. Nad nami sú miliardy hviezd a ťahá sa biely pás Mliečnej dráhy. Nádhera.

Piatok 14.6. 2017 Pink lake (Ružové jazero)

Môj Indiana Jones ráno vyštartoval s prvými lúčmi. Ani sa mi nechcelo otvoriť oči. Sadol za volant a išiel. Spala som ďalej, aj deti. Predpokladám, že je to proti všetkým cestným pravidlám. Radšej som sa ešte viac zababušila a snívala ďalej. Tato dostal novú prezývku a teraz si už naozaj užíva dovolenku. Keby mohol, asi by sme ani nespali.... „Austrália je tak veľká, je toho toľko, čo vidieť.“

V najbližšom mestečku vypustíme deti na ihrisku. Je slnečno a začína pripekať. Zvyšok rána prekutrávame chaluchy na pláži. Sú v nich drobné schránky po morských ježkoch. Na pláži je kopec mladých. Surfujú na malých vlnách. Je okolo 20 stupňov, voda má asi rovnako. Nechce sa mi do nej strčiť ani jeden prst. Naším deckám to nevadí, behajú vyzlečené.

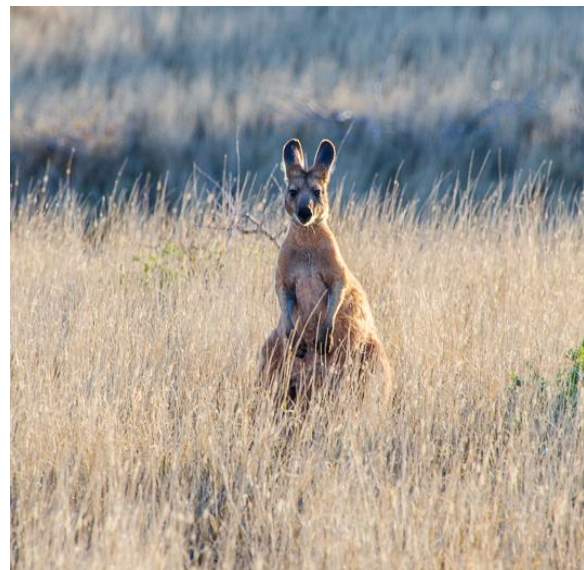
Po obede pokračujeme na sever. Zastavujeme sa pri Pink lake – Ružovom jazere. Už z diaľky vidno broskyňovú farbu. Keď prideme bližšie zistíme, že je zvrchu pokryté zkrystalizovanou soľou. Neodoláme a naozaj si ho olížeme, je slané. Je to ako chodiť po zamrznutom jazere v zime. S tým rozdielom, že sa tu nedá prepadnúť. Jazero nie

je ružové stále. Iba, keď koncentrácia soli prevýši tú v mori a je dostatočne veľa slnečných dní, začne riasa, ktorá sa v jazere nachádza, produkovať beta-karotén a zafarbí ho na ružovo.

Hľadanie nocľahu na túto noc bolo jednoduché. Tato vybral kemping pri oceáne. Bolo treba dobiť všetky baterky. Z kempu, ktoré sa nachádza uprostred buše, to trvá na pláž asi 20 minút cez pieskové duny. Pridal sa k nám Coco, majiteľov pes a išiel si vykrútiť chvost od radosti. Pláž je tu nádherná. Pustá kvôli divokým a prudkým vlnám. Dajú sa z nej pozorovať migrujúce veľryby. A dnes sme mali šťastie videli sme matku s mláďaťom. Pokojne si vyfukovali vodu a pomaly plávali popri pobreží. Bez okuliarov som nevedela identifikovať o aký druh ide....ale možno sa záhada vyrieši zajtra, ak sa nám podarí sa dostať na loď.

Sobota 15.7. 2017 Humpback whales – Vrásokavec dlhoplutvý

„...and the humpback whale lifted up his tail and on crawled the snail to sail...“ príbeh o slimákovi, ktorý chcel ísť na cestu okolo sveta a stopol si vrásokavca, čo ho zobral okolo sveta na chvoste som čítala deťom aspoň stokrát. Pre jednoduché rýmy, viem niektoré pasáže aj naspamäť. A tento bol prvý, čo ma napadol, keď sme ráno vyšli na útes a v diaľke videli skákajúceho vrásokavca. Pozrela som na Indiana Jones-a a vedela som, že dnes odtiaľto neodíde, kým nebude blízko tohto obra.

Ako sme leteli o preteky v aute, prebehla nám cez cestu kengura. Prvá. Doteraz sme videli iba mŕtve popri ceste. Tato mal jednoducho svoj deň. Chcel vidieť kenguru, videl.

V informačnom centre v Kalbarri sme zaplatili vstupenku na loď na 13.00, čo nám dávalo dosť času sa ísť ešte pozrieť na papagáje v miestnom mini ZOO. V jednej časti boli veľké kakadu a ary v klietkach. V druhej časti prikrytej hustou sieťkou boli voľne lietajúce lori, agapornisy a ine farebné

krásavce. Lietali okolo nás ako stíhačky. V miskách okolo mali semienka a ovocie. Niektoré sa nechali pri jedení ešte aj poštekliť pierkom.

Na obed som spravila cestovinu s hovädzím na bolonézsky spôsob a ako dezert bol kinedryl. Pred jednou sme nedočkavo stáli v rade na mostíku. Na lodi nás bolo okolo 20. Usadila som sa s deťmi na ľavobok a pevne sa chytila zábradlia. Vlny boli miestami riadne. Deti kričali, že sú ako na kolotočoch. Tato vyzeral v pohode. Na Novom Zélande krmil rybičky. Tu chcel vydržať. Asi po 20 minútach sme vystopovali prvého vrásokavca. Nemal chuť na naháňačku a rýchlo sa schoval. Potom to už išla ako po masle. Keďže sa nachádzame na ich migračnej diaľnici do teplých vôd, mali sme pocit, že sú všade okolo.

Milla s tatom fotili ako odušu. Arlie s Gwen ukazovali a ráтали, koľko ich videli. 2 hodiny prešli rýchlo, ale žiadny vrásokavec nebol na svojej ceste z polárnych vôd do subtropických, aby sa mláďaťá dobre vykrmili zvedavý na našu loď.... až kým sme nenarazili na 13 metrov dlhú samicu s asi 3-4 týždňovým mláďaťom. To sa učilo skákať a naša pozornosť mu vôbec neprekážala. Skôr mame sme vadili a neustále sa schovávala. Pustili nás k sebe asi na 10 metrov. Spokojní sme sa vrátili do prístavu. Tato bol pyšný, že nevracal. A zvyšok dňa sa o ničom inom nehovorilo iba o veľrybách...

Nedeľa 16.7. 2017 Gwenaeline narodeniny

Prvú vec, čo sme dnes počuli bol jemný hlások z postele: „*I have a birthday today.*“ (Mám dnes narodeniny). Gwen sa usmievala a na ruke nám ukazovala, že má 3 roky. Ako je možné, že si to pamätala. Večer som jej to hovorila, ale netušila som, že je schopná si dať čas dokopy v tej svojej malej hlávke. Mali sme pre ňu prekvapenie....ktoré nevyšlo. Každé ráno je v prístave kŕmenie pelikánov, kam sme ju chceli zobrať. O 8.45 tam však nik nebol. Mrholilo a bolo riadne zatiahnuté. A okrem toho bola nedeľa.

S dlhým nosom sme sa vydali na našu cestu do národného parku Kalbarri. Po štrkovej ceste sme sa dostali nad kaňony, kadiaľ sa dalo pozorovať vlniacu sa rieku. Skaly okolo sú červeno-hnedo-žlté, pieskovcového pôvodu. Je na nich vidno jednotlivé vrstvy piesku. Kaňom sa nám veľmi páčil. Vybrali sme sa na túru, kde sme narazili na „Natural window“ – prírodné okno. Keďže pieskovec nie je tvrdá hornina, zub času a nepriaznivé počasie ho vie rýchlo nahlodať. A tam som vytiahla prekvapenie. Čokoládový muffin s 3 sviečkami. Gwenu sa šla zblázniť od radosti. Zvierala muffin a škerila sa do fotoaparátu.

Zaspievali sme je a hltavo sa vrhla na koláč, o ktorý sa aj podelila. Pokračovali sme ďalej, no, pre hustý dážď sme sa asi po 2 kilometroch museli vrátiť. Kým sme sa vysušili v aute, prestalo pršať a my sme sa mohli presunúť na iné miesto v parku s názvom Z-zákruta rieky. Kaňon v tvare písmena Z. Je tam tak pokojne, že sme ostali asi hodinu. Arlie vykrikoval na každého: „*Keep your safety.*“

tato je hlavička, najväčší prieskumník. Jednoducho zobral palicu a ťahal ju za sebou vytvárajúc stopu, ktorá nás mohla priviesť späť. Polhodina prešla ako nič. Kengury, ani iné tvory, okrem mravcov, sme nenašli.

So súmrakom sme sa po vytvorenejstope vracali k autu s dobrým nápadom. Spraviť si ohník. Haluze sme zbierali všetci. Oheň bol veľký. Eukalyptové listy ho riadne zosilnili. Keďže nie je obdobie sucha, oheň je povolený. V buši som si všimla, že tu musel byť riadny požiar iba prednedávnom.

Výskumníci si prišli na svoje. Vysvetlila som, čo je to pieskovec a rozdiely v tvrdosti kameňov. Tato im predstavil gravitáciu Zeme a okrem toho sme pod jednou zo skál našli kufr s lanom, tak sme vymýšľali možnosti ako ho využiť.

Netušili sme kam sa dnes dostaneme s autom, cieľ je Shark bay – Žraločia zátoka. Je to však ďaleko, tak sme sa zložili na parkovisku vedľa cesty, kde za noc netreba platiť. Všade sa nachádzajúci buš nás okamžite zlákala. Čo, keď tam nájdeme kengury? Hustý porast kríkov a stromov je však ako bludisko. Už po 50m sa človek prestane orientovať. Zato náš

Hneď ako sme vstúpili do auta som si uvedomila, že ho celé vyúdime. Dnes nemáme k dispozícii sprchy, tak sa snažím zbaviť pachu po ohni hygienickými vreckovkami. Deti zaspávajú zasmradené a spokojné....

Pondelok 17.7. 2017 Kŕmenie delfínov

Tato sa zobudil pred piatou ráno a naštartoval. Iba som sa otočila na druhú stranu a nenechala sa rušiť. Jeho nadšenie je obdivuhodné. Zobudil ma asi po hodine jazdy, kedy s čelovkou na hlave behal po diaľnici uprostred buša. Zachraňoval červenú kenguru, ktorú niekto zrazil, ale ešte žila a ležala uprostred cesty. Za chvost ju odtiahol na piesok. Vyzerala byť riadne vyplašená a snažila sa ho vystrašiť, ale nedal sa, záchranca. S ťažkým srdcom sme pokračovali ďalej a vedeli, že asi aj tak bez pomoci zahynie. Popri ceste je ich toľko mŕtvych. Trochu neskôr nás prekvapili emu. Páslu sa pri krajnici a nechali nás prísť celkom blízko.

Do Monkey Mia sme dorazili práve v čase, kedy sa začalo prvé kŕmenie delfínov. Keďže pred samotným aktom ochranári veľa rozprávajú, stihli sme sa povyzúvať a vstúpiť po kolená do vody spolu s masou ľudí. Aj som sa čudovala, že delfíny to baví, toľko ľudí. Kŕmenie pozostáva z náhodného výberu dobrovoľníkov bez možnosti dotknutia sa samíc fľaškonosích krásavíc. Každá zo 6 dostala po 2 ryby a bolo po paráde. Delfíny sa sami rozhodujú, kedy a či sa vôbec chcú nechať kŕmiť. A tak sme čakali na 2. kolo, kedy sa asi za 30 minút vrátili. Tentokrát nás vybrali na kŕmenie a všetci 5 sme sa čvachtali

ľadovou vodou. Milla dostala rybu a hodila ju takmer do úst. Delfín si nás podrobne pozeral a zdalo sa, že sa nanás usmieva. Keď sme si už zaplatili za vstup do národného parku, využili sme sprchy, ktoré boli v rámci kempingu a riadne sa vydrhli po včerašom ohni.

Poobedie sme šli preskúmať NP Francois Perona, kde sme našli starú ovčiu farmu, čo slúži ako odpočívadlo a ponúka horúci kúpeľ vo vode, čo tam vyviera. Arlie nasadil plavecké okuliare a skočil si do kade s priemerom 3 metre. Voda bola naozaj horúca, 45 stupňová a on sa tam vydržal čľapkať takmer hodinu.

Súčasťou celého poloostrova s názvom Shark bay, ktoré patrí pod ochranu UNESCO, bola aj Mušľová pláž. Namiesto piesku tu človek chodí po drobných bielych mušliach. Prehrali sme sa cez hodinu. Samota a okolo Indický oceán. Pokoj nad pokoj a nikde ani človečika. Poslednou zastávkou na 130 km dlhej ceste cez poloostrov bolo miesto s najstaršími organizmami planéty, ešte z doby dinosaurov, Stromolites. Kamene vytvorené pôsobením kolónií baktérií, ktoré žijú v symbióze. Kamene rastú ročne približne 0,3mm.

Unavení po celom dni skúmania sa tešíme do postelí. Ešte cesta na neplatený kemp popri ceste, čo by mala trvať okolo hodiny a potom zaľahneme.

Unavení po celom dni skúmania sa tešíme do postelí. Ešte cesta na neplatený kemp popri ceste, čo by mala trvať okolo hodiny a potom zaľahneme.

Utorok 18.7. 2017 Taký vegetný deň

Mám rada rána, keď deckám dám raňajky a oni potom spokojne vybehnú na pláž. Ja si umývam svoju mini kuchyňu a riady a cez okno sa dívam, ako objavujú svet. Také bolo aj to dnešné ráno. Večer sme za tmy zaparkovali, ani nevieme kde v buši, kde mal byť neplatený kemping. Ráno sme zistili, že sme boli 20

metrov od plytkej lagúny. Deti si nazbierali mušle do sýtosti a vydali sme sa do mesta Carnavron. Pred týždňom sme si vyzdvihli auto. Spravili sme 2 100 km a bol čas na veľký nákup, dochádzali nám zásoby. Znova všetka zelenina, ovocie, mäso, sladkosti, vody, džúsy. Tentokrát sme boli kultivovanejší a nebehali sme po obchode ako splašená zver. Uvedomila som si, že za čas v Číne deti nechodili na veľké nákupy, ani ja. A keď sa tu dostaneme do obrovského obchodu plného dobrých vecí, nejako zdivíme a nevieme, čo zobrať skôr....

Poobedie sme strávili na ihrisku vedľa pláže, kde boli 2 francúzske rodiny s kopou detí a tak sa spolu prehrali. Pokazil sa im karavan a dali ho do opravy. Smola. A to majú iba 2 týždne na všetko, čo tu chcú vidieť. Neskôr nás čakala cesta na sever, ale iba krátka, popri plantážach s ovocím a zeleninou, kde si mohol ísť každý natrhať a zaplatiť. Sem-tam boli samoobslužné stánky už s pripravenými balíčkami a stačilo iba hodiť peniaze do kasy. Prekvapili nás obrovské plochy banánovníkov.

Večer nás čakal voľný kemp v savane. Znova sme si spravili oheň a opiekli mashmellow. V neplatených kempoch je vidno najviac starších ľudí. Sedia si okolo áut v rozkladacích stoličkách, alebo kecajú. Nikam sa neponáhľajú, iba si užívajú. Na záchod sa v noci neodvážim, je plný veľkých švábov. Neuždú, ani keď dupem a svietim čelovkou.

Jeden z Gweninych hlášok. Ideme večer spať. Už je v pyžame. Dotkne sa mi prs a povie: „*Aj Pine (čínska pani na výpomoc) má také.*“ Dotknem sa jej naspäť a poviem, že aj ona má. Na to mi odpovie: „*Nie, ja mám prasiatko Pepa,*“ odpovie mi vážne ukazujúc na jej obľúbené pyžamo.

Streda 19.7. 2017 Len tak na pláži

Nespali sme ďaleko od Coral bay, malého mestečka, čo je súčasťou Národného parku Ningaloo. Takže ráno sme sa ani tak veľmi neponáhľali. Cestou cez savanu sme narazili na pár kilometrový úsek posiaty obrovskými termitiskami. Niektoré mali aj cez 2 metre. Predpokladám, že sa nachádzali na miestach, kde pod zemou preteká voda, lebo si neviem predstaviť, ako inak taký veľký kolos mohol vzniknúť tak malými mravcami.

Coral bay praskalo vo švíkoch. Nemám rada malé napratané mestečka a toto bol naozaj extrém. Jedna ulica, z oboch strán kempy, male nákupné centrum a informácie. Všetci sem chodia obdivovať koralové útesy a žraloka veľrybieho – najväčšiu rybu na svete. Mali sme smolu. Už všetky odišli. Pred pár dňami. Sranda, že zvieratá vedia byť tak inteligentné a odchádzajú presne okolo 15.7.

Ostali sme na pláži s jemným pieskom v lagúne. Ráno som do vody strčila iba nohy. Prišla mi hrozne studená. Vonku bolo príjemných 26 stupňov. Tato kúpil 2 súpravy na šnorchlovanie. Milla sa najprv s nadšením pustila do vody, no, teplota ju odradila. Tato si šiel zaplávať raz a zvyšok doobedia sa ohrieval na slnku. Poobedie to bolo lepšie. Presunuli sme sa na opačnú stranu lagúny, kde sa po 20 metrov plytkej vody, zrazu prepadla do tmavej vody, kde sa premávali raje, farebné ryby, koral. Tatovi sa dokonca podarilo objaviť plachú chobotnicu, ktorá sa mu skovala do supermalého otvoru v koral. Tu som sa prekonala a išla si to popozerať aj ja. Zobrala som so sebou Arlieho, čo videl kraba a

modrý koral spolu s farebnými rybami a hovoril o tom zvyšok dňa. Nevydržali sme dlho, lebo nám drkotali zuby. Potom tato vylovil oranžovú hviezdicu s dolámanými chápادلami a Gwen s Arliem sa s ňou hodinu prehráli. Robili jej kúpalisko v plytkej vode a každému okoloidúcemu ju ukazovali. Milla bola sklamaná, nedokázala ísť do studenej vody. Snažila som sa ju povzbudiť: *“Hore, na severe bude teplejšia, uvidíš.”*

Dnes budeme spať na polceste do iného NP vo vnútrozemí. Tato chce spraviť aspoň 300 km a vyspíme sa v neplatenom kempu niekde po ceste. Ešte predtým si však zaplatíme horúcu sprchu v homestay pri diaľnici. Tatovi sa dobre jazdí za tmy. Aj 50 km nestretneme žiadne iné auto. Iba kengury a kravy. Na tie si treba dávať pozor, Niekedy ich svetlá áut oslepia a ostanú stáť uprostred cesty. Bez diaľkových svetiel by ich človek nezbadal včas. Ako sme sa dozvedeli, poistenie nepokrýva kolíziu s kengurami za tmy...

Štvrtok 20.7. 2017 Národný park Karijini, Mt. Bruce

Večer tato potiahol dobre ďaleko. Takmer k mestečku Paraburdoo, kde sme natankovali, niečo dokúpili a decká sa vyhrali na ihrisku. Už pár dní máme slnečné dni bez mrakov. Pomaly sme vstupovali do NP Karijini. Vrávi sa, že je to najkrajší park Austrálie. Okolie je posiate červenými skalami a trávami. Stromy sú v úbohom stave po poslednom požiari. Na ceste je len pár áut, ale skúsenosť z dneška nám hovorí, že aj na tie si treba dávať pozor. Kamión idúci pred nami pribrzdil a akoby nám dával prednosť, aby sme ho obišli, tým, že sa posunul až na krajnicu. Tato teda vyhodil blinker a išiel ho obchádzať. V plnej rýchlosti sme si v sekunde uvedomili, že nákladiak sa začal točiť doprava a prekrižil nám cestu. Slavi dupol na brzdu a ja som brzdila všetkými končatinami. Zastali sme kúsok pred ním a on pokojne zišiel z cesty bez toho, aby si nás všimol. Vôbec nevyhodil blinker, alebo sa nepozrel do spätného zrkadla. Odstavili sme a pozbierali neporiadok a všetky rozkotúľané veci. Upokojili sme plačúce deti. Nechápali, čo sa deje a ja som sa triasla ako osika. Ak by Slavi zareagoval o 2 sekundy neskôr..., ani si to nechcem predstaviť.

Hneď pri vstupe do NP Karijini sa pred nami vynoril najvyšší kopec Mt. Bruce, 1235m. Vyzeral lákavo. Dali sme výdatný obed a vydali sa na cestu. Arlie na začiatku ako obvykle plakal, no, zmenil sa na prieskumníka v momente, ako sme medzi skalami našli skamenené guľičky s priemerom 2-3 cm. Predpokladám, že sú to fosílie nejakých vajícok. Na vrchol hory to trvá 3 hodiny s turistickou najťažšou náročnosťou. Po 1,5 hodine sme sa dostali dosť vysoko, za polovicu cesty, no tá bola pre deti príliš nebezpečná. Reťaze a škriabanie sa po skalách nás zastavilo. Ale výhľad bol aj tak úžasný. Kde oko dovidelo červené skaly a

zrezané zriasnené kopce. Neďaleko bola baňa na železnú rudu, odkiaľ v pravidelných intervaloch odchádzali dlhočizné naložené vlaky. Ich pískanie sa nieslo celým údolím. Po takmer 3 hodinách sme boli spať pri aute. Gweni mi na chrbte začala poskakovať hneď, ako zbadala ho v diaľke zbadala. Kričala: *“Our home!”* (Náš dom.) Sme celí pokrytí červeným prachom.

Do ekokempu sme prišli pred súmrakom. Bol plne obsadený, no pani na recepcii nám dala miesto na parkovisku, kvôli tomu, že máme deti. Austrálčania su naozaj príjemní ľudia. A deti sú vstupenkou všade. Sprcha bola dnes povinná, tú červenú farbu by som nezotrela ani tonou mokrých vreckoviek.

Piatok 21.7. 2017 Deň ako stvorený na lozenie

Túto noc mi bolo v noci aj zima. Spala som s Millou na hornej posteli a zobudila som sa na chlad. Milla sa vrtela celú noc, tak sme sa nalepili chrbtami o seba a zohrievali sa. V noci bolo 10 stupňov. Ráno však, svietilo teplé slnko. Neďaleko kempu sa nachádzajú Joffreho vodopády.

Podľa brožúrky je zlezenie dolu do jazierka s najvyššou náročnosťou 5. Veľké pravidelne sa štiepajúce balvany zabezpečovali dobrý prístup, akoby po schodoch. Bolo treba dávať pozor, lebo sa šmýkali, ale deti to neskutočne bavilo. Arlie chcel byť dnes prvý a prekvapil nás odvahou a rýchlosťou. Bol ako jašterica.

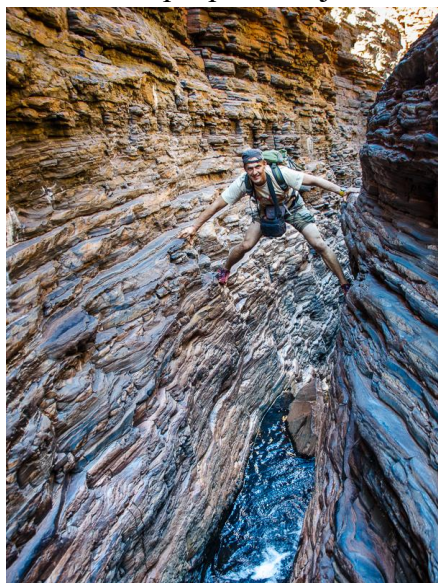

Dolu v tiesňave sme ich nechali prehrať hodinu. Našli žubrienky a v chladnej čistej vode im postavili jazierka. Gwen sa väčšinou zabaví varením. Nosí nám kamene rôznych tvarov pripomínajúce rôzne jedlá. Jej predstavivosť je prekvapivá. V puklinách skál nájdeme pár obrovských chlpatých pavúkov. Tak polovica z veľkosti riadnej tarantule. Jedna si pod bruškom drží veľký biely balón. Má v ňom vajíčka. Od jedného z turistov sa dozvedám, že včera nájdene kamenné guľky, vznikli ako skamenelé bubliny v láve. Deťom sa pri tejto informácii zúžia oči prekvapením a najbližšiu hodinu máme o čom rozprávať.

S obedným slnkom sme sa presunuli ďalej po štrkovej ceste, čo nás riadne vytriasla k Hancock roklíne. Hodili sme do seba rybie prsty so zemiakovou kašou a brokolicou, aby sme mali energiu na zistenie Hancock hrdla, tiež najvyššia známka náročnosti. Tentokrát by som to ohodnotila ešte na vyššiu, ak by existovala. Časť cesty sme museli brodiť cez chladnú vodu jazierka, čo siahala takmer po zadok. Gwen kričala: „*Držím nohy hore!*“ Arlie a Millou sa nechali preniesť tatom. Voda bola naozaj ľadová a Arliemu by siahala po krk☺ Mal na starosti bezpečnosť, čo spočívalo v opakovaní vety: *Keep your safety*. Skaly ho však tak rozvášnili, že miestami zabúdala na tú svoju a niekedy nás prekvapil, lebo cez miesta, kde sme my s tatom rozmýšľali, ako uložiť nohu, aby sme sa nezošmykli do ľadového jazierka 3 metre pod nami, Shrimpie, iba preletel bez toho, aby sa vôbec držal.

Zastali sme pri poslednej časti, ktorú bolo treba prejsť „na pavúka“. Teda zapierať sa po kolmých stranách nohami a rukami naraz. Na striedačku sme si so Slavinom pavúka vyskúšali bez detí a pozreli sa na posledné tyrkysové jazierko. Po ceste späť Arlieho chytila tanečná nálada a asi 10 minút predvádzal dookola sa opakujúci tanec, pri ktorom vykopával nohy dozadu a pripomínal vtáka, čo dvorí nejakej samičke. Dnes sme ich takých videli mnoho. Drobný asi ako holub, s krásnym chocholom. Milla ich nazvala „*bird with a hairdo* (vták s účesom).“

Celí zaprášení park opúšťame. Je treba nájsť kemp so sprchou a aj práčovňou. Dnes ich nahádzem do práčov všetkých. Alebo si kúpim kefu a červený prach z nich okefujem. Ideálne miesto nachádzame 30km od národného parku. Tato vypustí nádrž s odpadovou vodou, dotankuje čistú vodu, dobije všetky batérie a ja realizujem svoje pranie a drhnutie. Tenká vrstva červeného prachu pokrýva všetko vo vnútri auta. Niekoľkokrát musím umyť podlahu, sedadlá, stolík, kuchynku. Keď všetci zaspia, mám rovnaký pocit, ako doma po vydrhnutí celého bytu. Som nadmieru spokojná. Aspoň chvíľu je tu čisto.

Sobota 22.7. 2017 A sedíme v aute

Dnes máme dlhý presun. Ideme s prestávkami takmer celý deň. Ráno Karijini NP do Port Hedland, kde strávime obed na ihrisku a spravíme nákup. Poobedie Port Hedland až horný koniec 80-míľovej pláže. Spolu okolo 700 kilometrov. Celá táto oblasť je známa baňami. Väčšinou na železnú rudu. Z Port Hedlandu pochádza 80 percent jej celosvetovej produkcie. Slávi bude mať otlaky na zadku a deti vyfarbili takmer štvrtinu svojich omaľovávanok. A ja som dnes robila letušku.

Nedeľa 23.7. 2017 80-míľová pláž

Kým ráno sme spali, tato nás previezol ešte o nejakých 100 kilometrov na sever. Zobudili sme sa, keď zabočil na nespevnenú cestu a riadne nás vytriasol. Na jej konci stál kemp. Dost' veľký, plný prevažne dôchodcov. Práve sa pri vchode začínal nedeľný trh, kde predávali svoje vlastné výrobky, čo počas ciest vytvorila. Šperky, karty k sviatkom, štrikované bábiky, maľované obrázky. Ako neskôr zisťujem, kemp určite nie je eko. S prekvapením objavím asi kilometer za kempom obrovské vybagrované jamy, kam treba hádzať odpad. Miesto riadne smrdí a okolo lietajú supy. Keď sa jama naplní, jednoducho sa zahrabe a vykope sa ďalšia. Okrem toho si každý umýva riady vedľa auta a splašková voda zo spírch a drezov karavanov sa tiež vypúšťa pod autá.

Zato pláž je nádherná. Doobeda sa len tak špliechame. Vlny sú dosť silné a vidíme pár medúz, tak sa neodvážime. Okolie je zaujímavé. Oranžovo-červené zem je rozbitá vlnami a vytvára zaujímavý pásikavý reliéf. Cez obed dám prať a potom pokračujeme v objavovaní pláže. Odliv odokryl ďalších 100-150 metrov pláže a obrovské kamene, kde nachádzame rôzne tvory. Asi najviac prekvapili 2 chobotnice. Deti si

mohli vyskúšať, aké to je, keď sa prisajú chápادلami. Na piesku ostávajú mušle rôznych

veľkostí a tvarov. Arlie s Millou majú plné igelitky. Párkrát sme zazreli v diaľke aj veľrybu, čo sa hádzala nad hladinu. So západom slnka sa vraciame „domov“. Kým pripravím večeru, deti majú tvorivé dielne. Na ploské kamene, čo nazbierali na pláži, kreslia obrázky. Keď zaspia, vytiahneme so Slavim víno. Po 2 týždňoch sme sa konečne dostali k večeru, kedy sa dá sedieť v kreslách pred karavanom a vychutnávať si

zvuky mora s lahodným austrálskym vínom v plastových pohároch.

Pondelok 24.7. 2017 Naháňanie dinosaurov v Broome

Ráno odchádzame z kempu prví. Ešte poriadne nevyšlo ani slnko a tato štartuje. Pred Broomom dáme dobré raňajky a pred deviatou sme v informačnom centre. Rozmýšľame nad nejakými výletmi, no všetko je tu nejako príliš drahé. Pozorovanie veľrýb výjde 490 dolárov, kým dolu v Kalabarri to bolo iba 260. Chceme ísť pozrieť aspoň perlovú farmu, ale nachádza sa hodinu mimo mesta a rodinný lístok stojí 160 dolárov. Znechutení si ideme vylepšiť náladu na detské ihrisko, ktoré má časť, kde sú rôzne preliezačky s vodou. Dnes je cez 30 stupňov, tak sa výskumníci prehrávajú a osviežia v jednom.

Poobedie nás čaká pláž, kde pozeráme, ako odliv odhaľuje pieskovú pláž. Nájdeme pár hviezdíc, mušle a kontrolujeme hodinky, lebo po 16 hodine musíme byť na cípe poloostrova, pri majáku, kde by sme mali skúmať dinosaurie stopy. Na morom odkrytých kameňoch sa tu nachádzajú odtlačky 9 druhov dinosaurov. Skaly sú šmykľavé a treba si dávať pozor. Arlie je istý a skáče ako žaba. S tatom behajú od kameňa ku kameňu. Ešte fajn, že je tu minimálne 50 dinosaurých nadšencov. Terén si rozdelíme a každý hľadá.

Prvé stopy s 3 prstami majú okolo 30 centimetrov. Väčšie sme na tomto mieste ani nenašli. V inej časti zálivu by mali byť vo veľkosti 1,2m. Vyzerajú naozajstné. No, Slavi podotkne, že ich tam mohol „vyrobiť“ hocikto. Je fakt, že oceán je tu drsný. Skaly sú neustále obmývané a sediment piesku hrá tiež svoju rolu. Čím dlhšie po skalách snoríme, tým viacej nám každá diera pripomína odtlačky. So štipkou fantázie tu človek nájde odtlačky všetkých možných zvierat. So západom slnka odchádzame, čaká nás ešte brainstorming, kam sa vydáme zajtra. Váhame, či sa vydať do Národného parku Windjana a Tunnel Creek. Vedie k nim nespevnená štrková cesta. Spolu cez 100 km.

Utorok 25.7. 2017 Národný park Windjana

Nakoniec sme sa rozhodli pustiť sa k NP Windjana. Nespevnená cesta bola miestami fajn a miestami naozaj hrozná. Štvorkolky a iné ťažké vozidlá ju zvrásnia a máme pocit, že sa nám rozpadne auto. Cez 50 km sme šli cez 2 hodiny. Ešte predtým sme sa zastavili pri Derby pri starom strome boab, ktorý bol pred 150 rokmi používaný ako zastávka pri presune väzňov z Fitzroy Crossing.

NP Windjana je trochu iný ako to, čo sme doteraz videli. Cesta k nemu zmenila farbu z oranžovej na bielu a potom späť na oranžovú. Je to formácia skál pochádzajúca spred 350 mil. rokov, tiež vápencová, ale s pevnejšími základnými kameňmi, čo mi pripomínali miestami žulu. Sfarbenú doružova. Pri vstupe do kaňonu sme narazili na skaly, kde sa dali vidieť fosílie trilobitov a mušiel. Potom to už všetko bolo o krokodíloch. Tie sa vyhrievali na slniečku a placho sa schovávali pod vodu, keď sme sa k nim priblížili. Deti boli najskôr bojazlivé, ale ako zistili, že sladkovodné krokodíly sa ich boja viac, osmelili sa. Prešli sme asi 2-3 km do kaňonu a potom sa zložili, aby sme hľadali „diamanty“. Priesvitné, bielo alebo mliečne zafarbené kamene sa dali jednoducho nájsť v piesku. Zabávali sme sa takmer

2 hodiny. Nádeje detí na bohatstvo splasli, keď so jeden z nich jednoducho roztrieštila iným pevnejším kameňom. Znova sme prešli hodinu chémie a tvrdosť kameňov.

Po ceste späť, sme si sadli pri vodu, no, decká boli tak hlučné, že všetky krokodíle stiahli chvosty a zaliezli. Poobedie bolo nádherne s modrou oblohou. Teploty v tejto časti Austrálie cez zimu neklesajú pod 30°C. Všetky zvieratá sa snažia ukryť v tieni. Okrem 1,5m dlhého olivového pytona, na ktorého sme narazili pri návrate späť. Keď Arlie okolo neho naboso preletel, ani sa nepohol. Pri tatovi sa snažil ukryť v skalách.

Streda 26.7.2017 Tunnel Creek

Tato sľúbil, že dnes sa bude dlho spať, no o 7 ráno ku mne preliezol Arlie a reportoval, že tato sa stratil. Bol pozorovať krokošov, no tie ráno vstávajú omnoho neskôr ako on. Čakal nás ťažký deň. 100 km po nespevnenej ceste, ktorá v zime, obdobie sucha, je síce suchá, bez povodní a blata, zato však riadne zvrátená od terénnych áut. Najprv sme absolvovali 30 km ku Tunnel creek. Jaskyňa, dlhá 750m, z obdobia pred 3 miliónov rokov. Trvalo nám to 1,5 hodiny. Nadšenie po vystúpení na pevnú zem bolo citeľné. Ak by nás poslali do jamy levovej, išli by sme dobrovoľne. Tunnel Creek mal byť však omnoho zaujímavejší. Vybavení plavkami a topánkami do vody, s čelovkami na hlavách a baterkami sme sa ponorili do tmy. Jaskyňa bola mohutná, vysoká 20 metrov. Ako sa nám prispôbili oči tme, postupovali sme do jej hĺbín. Miestami sme sa brodili cez vodu tak do pol lýtok. Po chvíli tato zočil krokodíla. Placho sa skrýval pri stene. Nemala som strach, sladkovodné krokodíle sú málokedy agresívne. Pátrala som po fosíliách, čo by mali byť na stenách, no, nepodarilo sa mi zočiť žiadnu. Iba tato videl viac a viac krokodílov. Na druhej strane tunelu bolo jazierko. Trochu sme sa osviežili a merali cestu späť. V časti, kde voda siahala do pol stehien som musela Shriempieho niesť na rukách. Gwen na chrbte, jeho na

rukách... brodenie sa studenu vodou nebola sranda, ale užili sme si to všetci. Našli sme pár netopierov, malého ráčika a dúhové rybičky.

Horšie nás čakalo po jaskyni. Bolo sa treba dostať na cestu po 70-km nespevnenej ceste. Najedli sme sa a vyrazili vediať, že to môže trvať aj 5 hodín. Po 1,5 sme narazili na 3 veteránske autá z Anglicka, čo nás zastavili a upozornili na vodu na ceste.

„Voda siaha vyše kolien. 15 metrov dlhý pás treba prebrodiť cez stred,“ radili nám. Dostali sme od nich 2 igelitové vrecia na odpadky a lepiacu pásku, aby sme oblepili prednú mrežu, že by sa voda nedostala do motora.

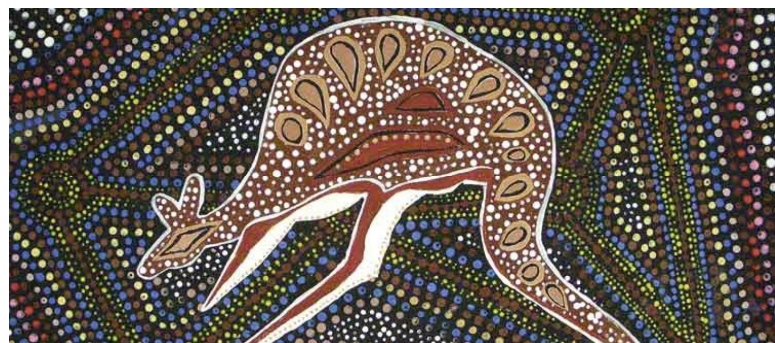
Prvé 2 mláky sme prešli s ľahkosťou. Voda siahala iba do polky lýtok. Vždy som vystúpila a prešla vodou pred autom. Keď sme prišli k 3. potoku, čo tiekol cez cestu, zamrzol nám úsmev na perách. Zalepili sme prednú mrežu, zdvihla som si nohavice a išla brodiť riečku stredom, modliac sa, aby tam nebol žiadny krokodíl a auto prešlo bez ujmy. Voda mi prišla kus nad kolená a tato s dôverou nasledoval. Neskôr povedal, že od polky mu začali prešmykovať kolesá. Ale zvládli sme to. Ostávalo nám ešte 40 km k spevnenej ceste.

Do Fitzroy Crossing sme dorazili takmer po 4 hodinách. Vytrásení a unavení sme zakotvili v peknom kempingu a išli sa hodiť do bazéna. Pri západe sme doplnili novú vodu, vypustili splaškovú a trochu sme umyli 1 stranu auta, čo pomaly začalo meniť farbu na oranžovú. Na večeru som pre odmenu spravila palacinky. Keď deti zaspia, sedíme vonku s pukancami a vínom. 3 metre od nás sa objaví malá kengura. Zažmurká na dobrú noc a odskáče.

Štvrtok 27.7. 2017 Halls Creek

Ráno sme sa trochu pomotali v Fitzroy Crossing. Vo štvrtok dostávajú Aboriginci – pôvodné obyvatelia štátnu podporu. Na uliciach ich bolo veľa. Vedľa vchodov do obchodu s potravinami sedeli na zemi.

Vyzerali, že sú na takýto život už zvyknutí. Škoda, že nadvláda bielych ich tak zbadačila. V obchode sa nepredáva žiaden alkohol, kvôli ich závislosti. Štát zakázal. Pozreli sme si jednu z galérií, kde miestni môžu maľovať obrazy s tradičnými motívami. Bola som šokovaná, ako draho sa predávali. Bežná cena za 50x70 cm obraz bolo okolo 1000 dolárov. Koľko z toho dostane jeho autor – Aboriginec mi je záhadou.

Dnes mal byť veľký deň pre tata. Do Halls Creek sme dorazili poobedie. Z informačného centra sa Slavi vrátil znechutený. Aj napriek informáciám v brožúrkach a na internete sa na najväčší kráter po meteorite s priemerom 850 metrov nedalo dostať. Pilot ide na dovolenku a iného na lietanie nemajú. A tak sa naň tešil. Po krátkom brainstormingu sme našli riešenie. Keďže do NP Bungle Bungle sa dá dostať iba 4WD, nepôjdeme tam. Celodenný výlet pre celú rodinu by vyšiel na 800 dolárov, čo neprichádza do úvahy. Tak pôjde na helikoptéru aspoň tam, aby si pozrel medové kopce z výšky. Vyzerá, že je spokojnejší. Večer sa odstavíme na neplatenom parkovisku uprostred savany, kde stretávame známych z Windjana NP. Tiež majú 3 deti a cestujú so svojimi rodičmi najbližších 7 mesiacov. Večer strávime spolu pri čaji a víne a prekecáme

niekoľko hodín. Starí rodičia majú svoj vlastný obytný prives. Mladí môžu byť v našom veku a deti majú presne vek našich detí. Treba uznať, že Austrálčania sú veľmi priateľskí a nenútení.

Piatok 28.7. 2017 Tato letí nad Purnululu

Všetci sme ráno boli natešení. Tato išiel letieť na helikoptére. Gwen mala ťažké srdce, chcela ísť tiež. Do minimestečka Warmun sme dorazili načas. Hodinu pred odletom. Nikde nikoho. Ešte fajn, že miniletisko sa nachádzalo hneď vedľa pumpy, kde sa dalo pre deti vyhrať pod stromami, na ktorých sedelo kopec

ukričaných kakadu. S polhodinovým meškaním tato odletel. Bola to malá helikopotvora pre 4 osoby. Ja som zatiaľ pripravila obed a deti sa hrali pred karavanom. Tato prišiel takmer po hodine vyhladnutý a s labilným žalúdkom. Vravel, že panoráma bola nádherná. Purnululu kopce vyzerajú ako pásivavé včelie úle tesne vedľa seba.

Trochu si oddýchol a pokračovali sme do Kununura. Skončili sme na detskom ihrisku. So súmrakom sa nám nepodarilo nájsť voľný kemp. Skúsili sme tri. Mesto bolo naozaj plné privesov a bolo tam rušno ako v úli. Nútení

sme merali 45 km cestu späť na neplatené parkovisko, čo sme minuli popri ceste. Cestou sme minuli miesto nad ktorým lietalo tisíce veľkých netopierov. Asi kvôli vode tam bolo veľa hmyzu a dávali si ich na večeru. Tata bolí hlava. Možno dnes veľa kričal ☺

Sobota 29.7. 2017 Kamenné zebry

Znova meriame cestu do Kunanarry. Pred mestom odbočíme do „najväčšej expozície“ zebra kameňov na svete. Zebra je prevažne pásikavý kameň, ktorý je svetovým unikátom. Objavili ho neďaleko mesta. Malá predajnička je akoby na ranči. Vybavená detským ihriskom a malou reštauráciou pri Argyl jazere mi pripomína raj. Je tu príjemná atmosféra a majiteľ ochorne vyberá krásne šutry z vitríny. Ak by som mohla, tak by som si kúpila 5 kilový držiak na vínové fľaše (320\$). Kúpime si aspoň malý za 15 a sme spokojní. Ešte môžeme zadarmo nakŕmiť obrovské sumce v jazere a smutne odchádzame.

„Tu by som mohla žiť,“ informujem tata.

Kemping na začiatku mesta, kde včera večer lietali netopiere je voľný, ale cena nás šokovala 85 dolárov. Tak sme si to struhli do malého mestského kempu, hneď za informačným centrom, kde je to iba za 40. Vedľa nás je sympatický pár, čo nám dá pár tipov na cestovanie. S Millou si poobedie skočíme do blízkeho nákupného centra. „Milujem, keď s tebou chodím nakupovať,“ slastne šteboce, kým si obzerá svoje nové zlaté baleríny. Tato si ide zabehať. Kým mi večer Gwen pomáha s nakladaním práčky, Arlan s Millou kreslia na zem šípky, podľa ktorých sa dostaneme k ropuchám, čo sedia pri sprchách. Celá rodina absolvujeme cestu podľa šípok s baterkami v rukách. Ostatní kempujúci nás pobavene sledujú.

Nedeľa 30.7. 2017 Deň splnenia snov

Ráno som z nočnej hry až tak nadšená nebola. Na dvere nám zaklopala majiteľka kempu, aby zistila, či to boli naše deti, čo porobili šípky na zemi. Požiadala nás o ich odstránenie. S marseilským mydlom a drôtenkou som sa ich snažila zlikvidovať, no zistila som, že Milla použila permanentné fixky. Nič, blížil

sa čas môjho odchodu na dnešný výlet. Tato si musel poradiť sám. Zobral deti do supermarketu. Kúpil odstraňovač škvrn a drhol chodníky v kempe. Po hodine ich nejako zamaskoval, aj keď nevyšli úplne.

To som ja už sedela v dodávke spolu s ďalšími 2 pármí v dôchodcovskom veku. Na letisku sme zastali, aby sme boli privítaní miestnym aboriginálskym spôsobom. Nás sprievodca Ted nás ošľahal vetvami namočenými vo vode. Sadli sme do auta a vydali sa na 2,5 hodinovú cestu do bane blízko jazera Argyl na ružové diamanty, odkiaľ pochádza štvrtina celosvetovej produkcie diamantov.

Ted Hall sa v rozprávaní nezastavil. Začal príbehom, ktorý podľa tradícií môžu hovoriť iba muži, ako vznikla zem. Toto obdobie sa nazýva Dreamtime „čas snov“. Bohovia stvorili slnko a planéty. Na našej planéte sa rozhodli vytvoriť život. Zostúpili na ňu a plakali, až kým voda nezaplnila celú zem. Keď prestali, vystúpila pevnina. Na pevnine stvorili prvé rastliny – strom boab. Ten bol pyšný, tak bol potrestaný a preto teraz vyzerá, akoby rástol naopak a v čase vegetácie je holý. Neskôr boli stvorené zvieratá a ľudia.

Po stvorení sa ryba baramunbi snaží ukryť pred vtákom v rieke a pláva do vnútrozemia po rieke Dumham až po Glen Hill. Tu ju zbadajú ženy a chcú ju uloviť do prútených košíkov. V mieste, kde ryba ženy preskočí, jej odpadnú šupiny, čo ženy privalia a zmenia sa na diamanty.

A tak sa začal príbeh bane na konci sedemdesiatych rokov. Pôvodne sa v nej robili prieskumy na urániu a náhodne sa zistilo, že roklina je pokrytá bielymi diamantami. Právo na ich ťažbu získava po vyjednávaní s miestnymi obyvateľmi spoločnosť Rio Tinto. Keďže sa predpokladalo, že ťažba bude iba povrchová, Aboriginci súhlasia. Pre nich je roklina posvätná, pre príbeh do nej nemôžu vstúpiť, iba na vrcholoch zahrabávajú kosti svojich mŕtvych. Diamanty nesmú vlastniť, lebo sú to šupiny baramandi, v ktorých sú uviaznuté duše privalených žien. Po nejakom čase ťažby sa však zisťuje, že je to miesto tunelu starej sopky. Tunel je dlhý 2 km, široký 1 km a podľa štúdie sa má ťažiť do hĺbky 1 km. Kým na povrchu boli biele, tie, čo boli objavené v sopečnej láve majú farby od žltej, po hnedú, od slaboružovej po fialovú. Nevídaná krása.

Prechádzame dodávkou popod mašiny, žeriavy, pásy presúvajúce šutre. Z tunelu sa nosia bloky lávy o dĺžky 10m. Prejdú procesom drvenia na 400kg, veľkosť futbalovej loptu, tenisovej, pinpongovej loptičky až po 15 mm šutriky. To je priemerná veľkosť vydolovaných diamantov. Po areáli sa prechádzame s opatnosťou. Nemáme dovolené nič zbierať. Z jednej obrovskej 145 tonovej skaly sa získa okolo 5-7 gramov surového diamantu. Ten sa musí ešte narezat', obrúsiť a vyleštiť, čo tvorí 50 až 75 percentný odpad.

Najväčšiu zbierku ružových diamantov má kráľovná Alžbeta. Produkcia sa raz do roka predáva na aukcii. Diamanty odchádzajú do Indie, Číny a Indonézie. Tie, ktoré nám ponúknu v predajni vyrážajú dych. Beriem do rúk jeden, a priemerom asi 3 mm. Cena je 13 000 dolárov. Asi to prežijem, že odídem bez diamantu©

Po ceste nám Ted rozpráva o aboriginal kultúre a tradíciách. Po 1. zasvätení, čo je okolo 15-17 roku života, strácajú rodičia nárok na rozhodovanie o svojich deťoch. Mladého človeka začína vychovávať rada starších. Tí rozhodnú aj o výbere partnera. Mladé dievčatá si berú starých mužov a mladí chlapci staré ženy, aby sa naučili o čom je život a rešpektovanie partnera. Ak partner zomrie, potom sa môžu mať nového, ale z toho istého klanu. Telo mŕtveho zabalia do kôry z papierového stromu a zavesia na strom. Za 12 mesiacov mäso zhnie a kosti sa pozbierajú a pochovávajú na vysoké kopce. Miestni v púštnych oblastiach, kde nie sú stromy, vložia telo do termitísk, čo zvnútra vydlabú. Za rok mravce kosti pekne vybielia a pripravia na pohreb.

Tradície sa však vytrácajú. Aboriginci sú závislí na štátnych podporách, ktoré sa zaviedli v 70-tych rokoch potom, ako sa im v roku 1967 priznali ľudské práva. Dovtedy nemali väčšiu hodnotu ako zvieratá. Štát im vystaval komunity, školy a snaží sa im prideliť peniaze, čo ich ale nemotivuje pracovať. Skôr naopak, rastie problém s alkoholom, drogami a samovraždami medzi mladými ľuďmi. Časť peňazí na tomto území ide od diamantovej spoločnosti. Každý rok platia za prenájom územia, čo sa za 3-4 roky musí vrátiť domorodcom

a dať do pôvodného stavu. Tunel by mal byť zaliaty vodou z jazera Argyl a kmeň chce potom začať s chovom ryby baramundi, pestovaním ovocia a turizmom. Rozprávania nemá konca kraja a mám pocit, že by som dokázala počúvať a pýtať sa do noci. Po ceste späť si na chvíľu oddýchnem.

Keď ma Slávi vyzdvihol, chceli sme všetci naraz hovoriť. Deti výskali od radosti. Tiež mali dobrý deň. Dostali sa na miesto, kde sú zachraňované malé kengury. Miestna stará učiteľka ich začala ošetrovať a kŕmiť pred 13 rokmi. Za ten čas jej rukami prešlo 619 zvierat, čo boli vypustené do prírody. Niektoré zvieratá sa vracajú, keď sa im narodí mladé. V dome mala v zavesených taškách najmenšie, ktoré bolo treba kŕmiť mliekom vo fľaškách. Všetci traja prieskumníci dostali kenguru a fľašu a museli ich pekne nakŕmiť. Milla sa išla zblázniť od radosti. Už vie, čo chce v živote robiť. Starat' sa o kengurie mláďatká. Gweni chvíľu trvalo, kým pochopila, čo treba robiť a Arlie hneď vymýšľal, čo sa s kengurou dá robiť, kŕmenie

nebolo dosť zaujímavé. Tato tiež prežil bez ujmy na zdravý. Dokonca im dnes aj navaril makaróny na obed. Vyrážame so súmrakom. Po chvíli prekračujeme hranice Západnej Austrálie a vstupujeme do Severného teritória, kde je 1,5 hodinový časový posun. Skúsime spraviť 400 km. Treba si však dávať pozor na kengury.

Pondelok 31.7. 2017 Deň pádlovania v NP Nitmiluk

Ráno sme v meste Katherine našli veľké detské ihrisko. Ešte aj ja som sa v ňom zahrála. Deti si dali raňajky priam pri preliezačkách. Do Národného parku Nitmiluk to bolo do pol hodiny cesty. Na kanoe sa dalo zobrať iba Millu. Tato kúpil 2 drevenné korytnačky na pomaľovanie vodovými farbami, dal mi pusku a s Millou na 5 hodín išli objavovať kaňony hore prúdom. Za pol hodinu vyzeral stolík ako v tvorivých dielňach, no Gwen s Arliem sa dobre zabavili. Neskôr sme išli popozerať okolie a našli sme tisíce veľkých netopierov „čierna lietajúca liška“ visiacich na stromoch. Okolím sa ťahal smrad výlučkov. Spravili sme si obed pozreli jednu rozprávku a potom sa rozhodli skúsiť

nájsť kúsok brehu, kde by sa pri vode dalo prehrať. Našli sme, ale trochu som bola nesvoja. Netušila som, aký druh krokodíla sa tu nachádza. K moru je to dosť blízko, takže by tu mohli byť aj agresívne morské. Nohy sme si chladili minimálny čas a iba 30 cm od brehu.

Po vyše hodine sme videli loď s tatom a Millou. Udychčane dobehli a povedali, že 200 metrov od nás je 3-metrový morský krokoš. Na kanoe sa im páčilo. Veľkou loďou ich previezli asi 20 minút ku kanoe a potom to trvalo asi 1,5 hodiny k 3. tiesňave. Milla pádlovala o dušu a keď bolo treba

prenášala s tatom kanoe cez kamene. Slávi bol sklamaný. Makal ako fretka a po 1,5 hodine dorazili do cieľa. Aby zabili čas, spúšťali sa po prúde a pádlovali späť.

Z pokojného miesta sa nám nechcelo. Radšej sme sa šli posadiť na terasu už zatvorenej reštaurácie a čakali na súmrak, kedy mali stovky tisíc netopierov zvlieť. Neboli sme sami. Obraz, ktorý vytvorili bol pekný a zároveň z neho nabiehala husia koža. Ako roj kobyliiek, človek mal chuť sa zaháňať a ísť sa skryť.

Večer končíme v buši na neplatenom parkovisku, 30 km pred NP Kakadu. Ak by som nočné parkovisko nenašla na stránkach austrálskej vlády, tak by ho človek nezbadal, tak je zašité. Slavi ma volá von. S čelovkou na hlave vidí všade po zemi malé diamanty. Keď sa k nim priblíži, zistí, že sú to pavúky, ktorým svietia oči.

Utorok 1.8. 2017 Národný park Kakadu

Očakávala som dramatickú zmenu prostredia. Scenéria však ostávala bušovitá. S prienikom do NP pribudlo vyšších stromov. Slavi poznamenal, že sa cíti ako na Slovensku. Kakadu je relatívne veľký park, čo sa tiahne až po pobrežie. Už sme takmer v najsevernejšej časti Austrálie. Pri našich jazdách nám stačí ísť 1 deň a sme na Papua Nová Guinea.

Som prekvapená, že sa nám ešte ujde miesto v komerčnom kempe, kde si plnými dúškami vychutnávame poobedie v bazéne. O štvrtý sme pripravení na plavbu po Žltej rieke. Rieka v podstate ani nie je rieka. Tečie cez mokrade, čo sú takmer celý rok pod vodou. V období dažďa je celý NP jednou mokradou. Povedali sme si, že je to asi posledná atrakcia, za ktorú zaplatíme. Na asi 40 na miestnej loďke sa pomaly kľžeme a sledujeme, ako po horúcom dni

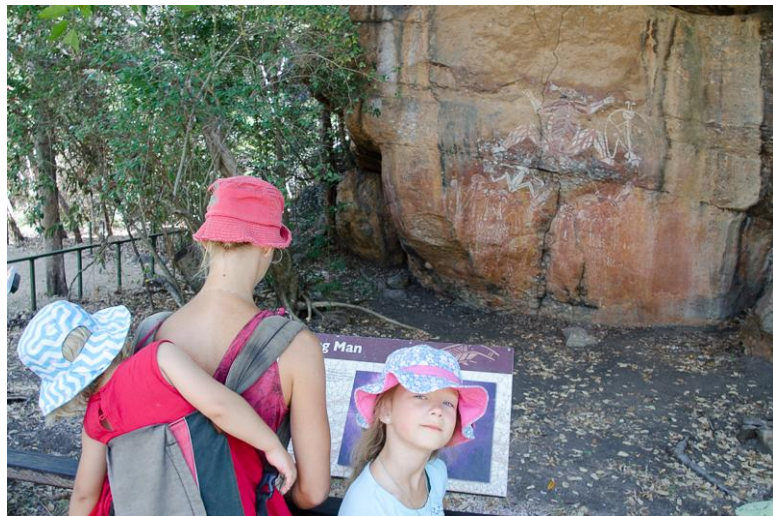
prichádzajú zvieratá piť. Voda je mútna a sem-tam vidíme sumce. Viem, že tu žijú i baramundi, ale nepodarilo sa mi zožiť žiadnu. Ku slanovodným krokodílom sa dostávame blízko. Nie sú až také plaché. Sprievodca vraví, že vedia vyskočiť do výšky polky svojho tela z vody. Arliemu sa rozšíria zreničky a rýchlo sťahuje ruku do vnútra lode. Krokodíle trpezlivo čakajú, kým wallaby alebo kengury, či divé svine prídu opatrne k brehu. Pod vodou vedí vydržať podľa rekordu až 8 hodín a čakať na správny moment. Keď nie je iné, mrštne vyskočia a siahnu do vody aj dingov. Potom len točia a točia pod vodou, kým sa obeť neutopí. Miestne kmene sa postupne sťahujú. Voľakedy im voda prinášala kopec obživy, teraz, so zákonní, čo chránia obrovských jašterov, im prináša strach.

Na strome nájdeme žltá-hnedého hada. Náš sprievodca mán vysvetľuje, že tie na strome nie sú jedovaté. Bát sa treba tých, čo sú na zemi. Okrem toho vidíme veľa vtáctva. Rybárik, kormorány, dokonca aj dravec. Milla fotí a fotí. Zato Gwen celá plavba až tak nebaví a po hodine mám čo robiť, aby som ju ešte na jednu hodinu zabavila. Keď sa začnú doťahovať s Arlanom, začínam byť mrzutá aj ja.

Streda 2.8. 2017 Maľby na stenách

Nad ránom ma zobudil bzukot komára. Prikryla som sa až po nos. Doteraz sme nemali komáre nikde, až tu. Po raňajkách sme deti ešte nechali vybesniť v bazéne a potom sa vybrali na sever. Prvá snaha o túru popri rieke nám nevyšla. Jednak nás išli zožrať komáre, aj napriek 33°C, jednak bola cesta pri rieke označená zakazovacíou značkou s hrozbou pokuty. Na ďalšom mieste sme mali viac šťastia. Nourlangie je zaujímavé maľbami na skalách, medzi ktorými bolo príjemne chladno. Milla sa ma hneď pýtala, prečo majú muži penisy väčšie ako hlavy.

„Hm,“ začala som a radšej som ukázala na niečo iné. Kamenné jaskyne slúžili ako príbytky. Na vyvýšených miestach zabezpečovali dobrý výhľad a zároveň ochranu pred vodou, čo v období monzúnov zaleje celú oblasť. Ako sa dalo zistiť. Že tu bývali ľudia? Ranger vysvetlil:

1 – podľa ohňa a očmudených skál,
2 – podľa hrán kameňov, ktoré boli akoby vyleštené. Je tak kvôli tomu, že na nich sedelo tisíce holých zadkov, tvrdil.

Po obede v mestečku Jabiru sme sa dostali do Ubirr. Maľby na stenách sú dobre zachované. Dali sa z nich čítať rôzne príbehy, ktoré si Aboriginci odovzdávajú po generácie. Jedna z tabúl vravela, že tu kmene žijú už 20 000 rokov. Kvôli maľbám, čo predstavujú zvieratá ktoré vyhynuli v Austrálii pred 4000 rokmi, ako napríklad Tiger Tasmanský, sa dajú datovať minimálne tak dlho. Podľa rangera tiger vyhynul preto, lebo Aboriginci

priniesli z Papa Novej Guiney v tom čase dingov, čo ich vykynožili. Pri tomto príbehu tato zdvihol obočie. Na ostatných maľbách boli zaznamenané príbehy, čo majú vždy skrytý morálny odkaz. Pri jednom bol znázornený incest a jeho následky. Pri inom vojnu medzi klanmi kvôli mladej deves, čo protizákonne zjedla rybu baramundi. Prekvapili ma detailné kresby. Ryby mali nakreslené kosti, tráviaci systém...akoby boli učebnicou, čo vysvetľuje ich anatómiu. Je tak preto, lebo ľudia tu mali dosť obživy a teda aj dosť času na kreslenie. Na kopec Ubirr sa dalo výstť. Poskytol nádherný výhľad na okolie. Na severo-západe to bol kamenný Arnhem land, na severe sa vlnila East Alligator rieka a všade okolo zelené močariny. Viem si predstaviť, ako sa miestny cíti, keď sa zadíva do diaľok...

Potom sme sa ešte zastavili pri Mamukala, močarisku s výhľadovňou. Podľa Aboriginského kalendáru je teraz obdobie na pálenie bušy. Zem pri močarine bola čierna a jednoduchšie sa dalo vidieť malé walaby, ktoré si medzi spálenou trávou hľadali potravu. Jedna stála na 2 metre od nás a iba Gwen ju zbadala. Dala si prštek na ústa a ticho zašepkala:

„Ššššš! Mami, pozri kengura.“ A naozaj 2 metre vedľa pod stromom stál malý walaby. Gwen sa na neho naširoko usmievala. Pochválila som ju, že ju zbadala a spýtala sa, ako sa jej to podarilo. Roztiahla naširoko ruky a vážne povedala: „*Because I was quiet.*“ (Lebo som bola ticho.)

Ak by nás nešli zožrať komáre, ostali by sme vo výhľadovni sledovať, ako sa zvieratá prichádzajú napiť. Škoda. Vyrážame do tmy. Smer Darwin.

Štvrtok 3.8. 2017 Darwin

Noc bola dlhá. Aj keď sme sa snažili dvere nedržať otvorené dlho, nalietalo dnu veľa komárov. O 2 nad ránom sme spravili raziu, lebo Gwen kopala nohami a my sme boli vynervovaní od bzučania. Zabili sme nejakých 10. Nacecaných. Zistili sme, že celý karavan je vytapetovaný umývatelňou tapetou, tak fľaky po krvi jednoducho zmizli. Ráno sme sa dolámaní rozhodli najesť v parku Charlsa Darwina pred centrom. Hneď pri bráne nás uvítala tabuľa: Pozor štipajúci hmyz. Kým sme sa najedli pri piknikovom stole, zabila som aspoň 100 miniatúrnych migies, Malé, ale štipu riadne.

V centre Darwinu sme po informačnom centre skončili na veľkom detskom ihrisku pri pláži, kde mali deti doobedňajší rozchod. Po obede sme šli popozerať obchody. Nakúpili sme darčeky. Milla dokončila svoju knihu a vybrali si v kníhkupectve ďalšiu, iba 160-stranovú☺

Slávi sa najviac tešil na Mindil beach food market – trh s jedlom a suvenírmi na pláži. Začínal o 5 poobedie a už pred začiatkom bolo parkovisko dosť plné, Dnes Arlie nemal svoj deň a neustále kvôli niečomu plakal. Ani som nemala náladu sa tmoliť medzi voňajúcimi stánkami. Odstavili sme sa na pláž. Tato mi dal peniaze a poslal nás s Millou sa pomotať. Keď sme sa vrátili, nikde ich nebolo. Pláž sa pomaly začala plniť ľuďmi čakajúcimi na západ slnka. Keď sme ich našli, tato sa pochválil, že musel ísť poumývať a prezliecť pokakaného Arlana. Na toho to prišlo potom, ako vypil veľký melónový džús.

Medzi stánkami hrala živá hudba a sem-tam bolo vidieť starých Aborigincov, ako spievajú, aby dostali nejaké peniaze. Prišlo mi to tak paradoxné. Kopec ľudí, mihajúci kopec peňazí. Belosi, hrajúci na aboriginských dingidoo, žnúci potlesk. A tu, starci, čo potrebujú peniaze tiež. Cítila som smútok.

Bolo si treba vybrať večeru. Stánky ponúkali všetko možné: Čínu, Španielsko, Taliansko, Austráliu,...krokodílie mäso, burgery, paleo koláče, kebaby. Deti stiahli 2 pizze, tato dal kebab a ja thai. Za tmy sme sa pohli ďalej.

Bolo treba nakúpiť potraviny. Kým sa mi podarilo pobehať supermarket, Gwen sa v aute ostrihala svojimi novými lienkovými nožničkami. Pozreli sme sa s tatom na seba a iba mávli rukou. Dnes sme príliš unavení.... zajtra ju nejako ostrihám.

Piatok 4.8. 2017 Niekde v buši pri rieke Katherine

V noci som Slavimu musela dávať paralen. Už od včera sa necítil dobre. Bolí ho hlava, hrdlo, kaše. Predpokladám, že je to následok horúceho počasia a studených nápojov, zmiešaných s únavou. Ráno sme vyrazili a skončili veľmi rýchlo v kempe za Katherine. Niekde v buši, pri rieke Katherine. Tej rieke, kde pred pár dňami kajakovali. Kemp je veľký, s vysokými stromami, čo vytvárajú príjemný chládok. Rozhodli sme si len tak poleňošiť. Na obed mi Milla pomáha variť a poobedie spolu perieme v rukách pár vecí, aby sme mali čas pre seba a mohli nad umývadlom kecať. Tato sa snaží oddychovať. Arlie s Gwen umývajú auto. Po obedňajšej rozprávke a úlohách, ostrihám pred autom tata, a potom ideme prekutrávať zákutia rieky. Jasne, že narážame na tabuľu zakázajúcu sa kúpať kvôli krokodílovi.

Tato sa vyberie na prieskum a my ostaneme skúmať kamene. Nájdem pár takých, čo vyzerajú ako pradávané pazúriky – ostré kamene používané na rezanie potravy, alebo na oštepky. Deti ticho počúvajú, keď im rozprávam, ako ľudia veľmi dávno, keď ešte neboli nože žili.

Keď sa Slavi vráti, vymeníme sa. Deti sa hrajú na piesku, ďalej od vody a ja si užívam západ slnka nad pokojne tečúcou tmavozelenou vodou. Čím ďalej idem, tým sú kamene zaujímavejšie. Na jednom mieste nájdem miesto, čo vyzerá, akoby niekto vylial krémovú sáдру na čierne kamene. Sádra zaschla a potom sa začala rozpadávať a odhaľovať

čierne hladké balvany rôznej veľkosti. Len tak sedím, prekutrávam ich a rozmýšľam. Rozmýšľam nad informáciami z posledných dní. Nad Aboriginskou vierou, kde dúhový had je jedným z bohov, čo stvorili zem a všetko živé. Nad tým, ako podľa Biblie bol Satan jeden z anjelov, ale chcel byť viac ako Boh, tak bol zhodený dolu. A tu u Aborigincov, ako aj v iných náboženstvách našiel svoje miesto boha v podobe hada a tomu mu prináležiaci slávu.

Vraciame sa pred zotmením. Spravím palacinky na večeru a Slávi pracuje na svojom životopise a podrobnom popise náplne práce, čo doposiaľ robil. Má ho poslať Fínskemu jadrovému úradu, ktorý by o neho mal záujem. Nad palacinkami mi napadne ten rozdiel: Austrália horúca aj v zime, Fínsko studené aj v lete...

Sobota 5.8. 2017 Mataranka

Ráno sme sa veľmi neponáhľali. Pokojné raňajky narušil iba skrat, kedy mi vyplo chladničku, mikrovlnku a toaster. Slávi nakoniec našiel poistky a nahodil ich. Uf, mi odľahlo. Nemala som chuť naháňať niekde servis na pomoc.

Ráno sme vedeli, že to bude dlhý deň v aute. Mali sme prejsť 600 km väčšinou nezáživnej diaľnice smer na juh. Na zabavenie detí sme potrebovali dobrý plán. Na prvé miesto vyšantenia sme sa dostali po vyše hodine. Termálny prameň Mataranka uprostred džungle. Vytiekajúca, 40°C voda tvorí potok, ktorý je v jednej časti prehĺbený a upravený obrovskými balvami na prírodné jazierko asi 20 m dlhé a 3-4 m široké. Deti nasadili potápačské okuliare a najbližšie 2 hodiny sme ich z vody nedostali. Našli si kámošky, 3 sestry a spolu hádzali kamene do vody a vylovovali ich.

Potom sme potiahli nejaké 3 hodiny v aute s úlohami, kreslením a rozprávkou a o 4 poobedie sme sa odstavili pri diaľnici na 2. zábavu: oheň. Slávi pozbieral raždie a do 10 minút sme mali riadny táborák. Okolooddychujúci sa pýtali, prečo v tom teple ešte aj pálime. Jednoduchá odpoveď ich rozosmiala: „Treba ich dnes nejako zabaviť.“ Do pol hodiny nebola vatra 1, ale 4. Každé dieťa potrebovalo svoj minioheň. Po 2 hodinách si začmudené tváre spokojne sadli k večeri. Naložili sme ich a potiahli ďalších 300 km. Tato sa pri konci začal cítiť zle. Triasla ho zimnica. Jeho prechladnutie sa ho

drží ako kliešť. Dávkujem mu lieky, vitamín C a horúci čaj. Uvidíme ako zajtra.

Nedeľa 6.8. 2017 Žlté savany medzi Severným Teritóriom a Queenslandom

Deň podobný tomu včerašiemu. Prešli sme cez 600 km z jedného štátu do druhého. Rovná cesta viedla cez žlté savany. Cez obed sme znovu robili oheň. Poobedie sme sa zastavili na ihrisku a zaplatili si sprchu v kempe, kde sa deti mohli vyskakať na trampolíne. Gwen sa dnes rozhodla nejst'. Uvidíme, ako dlho jej to vydrží. Večer sme po zotmení mali kengurie safari. Na ceste ich bolo kopec zabitých a po okrajoch sa dali vidieť aj dospelé veľké samce. Do zajtrašej destinácie Mount Isa nám ráno treba ešte 50 km. Máme za sebou 4 týždne a 8000 km.

Pondelok 7.8. 2017 Deň na prázdnom kúpalisku

Ráno bolo v karavane 11 stupňov. Slavinovi je lepšie, ale ešte stále ďaleko od dobrého. Mokrá kašeľ ho vedel riadne podrhnúť. Chytrý som mu v banskom mestečku Mount Isa kúpila Robitusin. Mesto má najhoršiu kvalitu vzduchu zo všetkých v Austrálii. Uhoľné bane pracujú 24 hodín denne a do okolia vypúšťajú biely dym. Nezdalo sa mi, že by som to nejako cítila. Bola som zvedavá na Múzeum fosílií z neďalekého NP Riversleigh. Ten patrí pod ochranné krídla UNESCO pre nájdené skameneliny čudných

predchodcov vačkovcov rôznych veľkostí: koál, kengúr, 3-metrových obrovských hlovadcov, vtáka s názvom „veľký vták“ podobný novozélandskej moe, leopardov a podobne. Nikde inde sa nenašli. Trocha ma sklamala veľkosť 2 miestností, ale už som si tu zvykla. Austrálčania používajú superlatívy na všetko. Deti sa aspoň zahrali na piesku, kde vykopali veľkú kostru dinosaura.

Obed sa servíroval na kúpalisku. 2 bazény s ohrievanou 30°C vodou zízalo prázdnotou. Tato nás sledoval z tieňa a deti sa za 3 hodiny zničili. Vonku fúkal vietor, tak bolo lepšie ostať vo vode. Plavčík povedal, že pre miestnych je príliš zima. V lete (u nás zima), je tu okolo 40 stupňov a hlava na hlave.

Zvyšok poobedia sme strávili na obrovskom detskom ihrisku hneď vedľa bane. Ale už sa pomaly blížíme k východnému pobrežiu, ešte 700 km...

Utorok 8.8. 2017 Dinosaur trail

Keď som bola na základnej škole, chcela som byť archeologička. Nestalo sa tak. V podstate ani neviem prečo. „A potom?“ pýtala sa Milla. Historky z nášho detstva ju fascinujú. Rada ju povzbudzujem v jej snoch. Možno sa jej ich podarí splniť. A dnes sa splnil ten môj. Tato nás odviezol ďalej po diaľnici na východné pobrežie. Zastali sme v mestečku Richmond, kde sa našli fosílie mnohých morských dinosaurov. Jeden z nich sa našiel takmer celý – nazvali ho kronosaurus. Potvora dlhá 10 metrov, s hlavou krokodíla a telom so štyrmi plutvami. V okolí sa našlo niekoľko takmer kompletných kostier.

Neodolalai sme a dali sme sa na výpravu s paleotologičkou do neďalekého poľa. V konvoji sme sa prepravili asi 12 km, kde bola obrovská plocha odhrnutej zeminy. Pani nám vysvetlila, čo môžeme nájsť, ukázala vzorky a rozdala nástroje. Viacej nám nebolo treba. 2 hodiny snorenia, kopania, odkrývania vrstiev z pred milióna rokov bolo vzrušujúce. V skupine boli aj starší ľudia. Kopanie si užívali. Toto povolanie by dokonale sadlo mojej povahe. Kým Slavina to po 10 minútach nebavilo, mňa bolo treba odtiahnuť aj po vyše 2 hodinách. Millu tiež. Našli sme žraločí zub, fosílie predchodcu sépie, a ja niekoľko skamenelých hovienok. Arlie s Gwen sa radšej hrali s malou kengurou zavesenou v taške, čo paleontologička so sebou priniesla. Gwen hodila hurku do šerbla, čo som bola zlikvidovať do neďalekých kríkov a prikryla zeminou. Po ceste sme sa nasmiali, že, ju možno a pár tisícročí niekto nájde skamenelú a bude sa čudovať, komu patrila.

Ostávame spať v kempu v Richmonde. Tatovi sa pohoršilo, večer má znovu zimnicu.

Streda 9.8. 2017 Konečne východ

Pokračujeme smerom na východ. K oceánu je to ešte 500 km. Tato nevyzerá stále dobre a pochybujem, že dnes tak ďaleko potiahne. Doobeda sa zastavíme v mestečku Hughenden-e, kde sa zabavíme v múzeu fosílií. Našli tu tiež svojho maskota – 7-metrového Muttaborrasaura. Prekvapí nás dobrá zbierka miestnych fosílií a kameňov. „Mami, nemohli by sme ísť znova kopat' a hľadať fosílie?“ Dožaduje sa Milla. Nebolo by ma treba dvakrát prehovárať, ale tata bolí hlava, tak sa radšej prehrajú na ihrisku, kým spravím obed.

Po obede sa nám podarí spraviť znovu 200 km až do Charters Towers, kde nájdeme plaváreň s teplou vodou.

2 hodiny sa besníme. Tato zatiaľ oddychuje v posteli. Nepotrebuje len oddych kvôli chorobe, ale aj oddych od detí☺ Za tmy dávame ďalších takmer 200 km k pobrežiu. Deti majú teraz super zábavu vystrihovanie obrázkov z informačných brožúrok. Tato kúpil každému nožnice. Strihajú a lepia. Milla si vytvára cestovateľskú knižku, čo sa dá kde vidieť. „To aby som vedela, keď sem prídem druhýkrát, kam mám ísť a nemusela to hľadať. Pozri, tu, napríklad viem, že budem vidieť korytnačky...“

Našla som mapy so súradnicami zástaviek popri cestách v celom Queenslande, tak nám stačí ich zadať a vieme, kde presne môžeme v noci prespať s pokojným svedomím. Dnes je to pred mestom Bowen. Okolie sa mení. Pribúda viac paliem a pestuje sa tu cukrová trstina.

Štvrtok 10.8. 2017 Airlie beach – Arlanova pláž

Slavi bol v noci ako radiátor. Ráno mi sľúbil, že dnes pôjdeme k lekárovi. V Bowen, v informačnom centre hneď zisťujem, kde sú lekári na Airlie beach. Dostanem pár kontaktov a som pokojnejšia. Zároveň si rezervujeme na zajtra výlet na najkrajšiu pláž na svete. Uvidíme. Dnes sa rozhodneme zostať v kempu, čo je drahý, ale má atrakcie pre deti, aby si tato mohol, čo najviac oddýchnuť. BIG4 nám ponúka veľa. Bazén so šmykaľami, detské ihrisko, tranpolíny a hneď za autom máme zvieratá, ktoré môžeme kŕmiť. A tak strávia deti deň v raji. Okrem obeda, kedy pre zmeny spravím morku na horčice, ktorú si pochvaľuje iba tato a deti krčia úsmevy. No, nemôže byť všetko ideálne, odsekne stravníkom a odporučím im všetko zjesť.

Poobede pokračujeme v šantení a tato v spaní. Obvolám 3 lekárov, ktorí sú plní. Nakoniec zavolám pojazdných lekárov, čo prídu za pacientom. Sú voľní a prisľúbia prísť po šiestej. Tato má znovu horúčku. Poobedie skočíme s deťmi na nákup. Vedľa hypermarketu nájdeme dolárový obchod, kde sú všetci uspokojení. Milla odchádza s novou 180 stranovou knihou a slovníkom. Už ma nebavilo jej vysvetľovať nové slovíčka a anglický výkladový slovník jej sadol presne do ruky. Hneď na mieste si nalistuje, čo znamená „phantom“ a „volunteer“. Gwen odchádza s malou plyšovou líškou. Na výlet si zobrali iba mamu Líšku a baby jej chýbalo. Arlan, ako obvyčajne hneď svoj darček skováva do ruksaka. Kúpil si balíček ružových diamantov.

Pred ôsmou večer prichádza mladá lekárka. Vypočuje si, ako tato ochorel, spraví základné vyšetrenie a konštatuje zápal pľúc na pravej strane. Hm, vedela som, že to nebude iba tak, ale tvárim sa, že ma to vôbec nevystrašilo. Tato dostane antibiotiká na noc a recept. Zaplatím 200 dolárov, čo napokon ani nie je tak veľa v porovnaní s cenami služieb v Austrálii. Do poisťovne na Slovensko pošlem sms a do 2 minút mám odpoveď, že všetko bude preplatené. Moderné technológie sú niekedy na nezaplatenie. Tato je pokojnejší. Tiež sa čuduje, ako k tomu mohol prísť. Uvidíme, ako sa zajtra skončí náš výlet na ostrov....

Piatok 11.8. 2017 Darček k meninám – najkrajšia pláž na svete

Ráno poškľujem po Slavinovi. Celú noc sa potil, ale nevidím, či sa cíti aspoň o mak lepšie. Chytrý vyvlečiem periny a plachty a ešte pred odchodom z kempu ich dám vyprať a vysušiť. O 10 opúšťame kemp a pred 11 už pripravujem obed na parkovisku prístavu, odkiaľ by sme mali na obed odplávať na Whitehaven beach na ostrove Whitesunday. Ten je súčasťou 74 ostrovov Whitsunday v centre Veľkého korálového útesu. Doplával sem v roku 1770 James Cook a podľa bieleho piesku pomenoval ostrovy Cumberland. Piesok je naozaj záhadou. Patrí k najčistejším silicovým pieskom a používa sa na výrobu skla. Keď som si

ho pozerala medzi prstami, prišiel mi ako na prach rozdrvené sklo. Nelepí sa, jednoducho sa dá oprášiť z tela. Pri stlačení vydáva vrzgavý zvuk. Ak si ho človek pošúcha na prsteňoch, ostanú žiarivé.

Plavba trvala pomerne dlho. Najprv sme takmer hodinu šli 1 loďou z Airlie beach na ostrov Hamilton, kde sme prestúpili a pokračovali ešte polhodinu. Malou kompou nás potom po 20 vozili na pláž, ktorej koniec nebolo vidno. Má 7 kilometrov.

Pláž nebola preplnená. Niektorí turisti prileteli malými lietadlami, čo pristávali na vode. Gwen a Arliem mali zábavu ich sledovať. Pred vystúpením sme obdržali kombinézy proti medúzam, ale nevydržali sme v nich dlho. Voda bola trochu studená, tak sme si radšej užili zaujímavý piesok a prehrali sa na ňom. Okrem toho sa tu nedalo šnorchlovať. A na

pieskovom dne v plytkej vode nebol žiadny život v dohľade. Tato sa snažil oddychovať. Antibiotiká ho oťapovali, ale vrazil, že aspoň nemá horúčku. 2 hodiny na pláži prešli rýchlo. Vrávi sa, že je to najkrajšia pláž na svete. Nevie. Jednoznačne je zaujímavá, ale asi sú aj krajšie.

Počas plavby späť bolo vidieť 2 vráskavcov. Deti boli unavené a tešili sa na večeru. Slavina začalo triasť a musel si hneď ľahnúť. Kým som spravila večeru, Arlan s Gwen sa vystriedali na šerbli na veľkej. Tak som mala čo robiť, aby som sa postarala ešte aj o záchod. Vyrázili sme hneď po večeri, za tmy. Nevedeli sme, kam sa dostaneme. Záleží, ako sa bude tato cítiť.

Sobota 12.8. 2017 Koaly na obratníku Kozorožca

Nakoniec sme skončili niekde pri meste Mackay, na parkovisku, kde bolo napísané „No camping“, aj keď bolo v zozname miest, kde sa dá prespať. Tato zalomil okamžite. Okolo 5 ráno som sa zobudila na hluk motora. Slavi sa vyspal a chcel potiahnuť čo najďalej. Keď som sa prebrala, všade to voňalo eukalyptami. Po ceste sme mali značky „Pozor koaly na ceste“.

Vedeli sme kam chceme ísť: Cooberrie wildlife sanctuary. Miesto, kde sa starajú o opustene a zranené zvieratá a dajú sa tam vidieť koaly. A mali sme dobrý čas. Deti dostali do rúk vrecúška s potravou. Stačilo si niekde v areáli sadnúť a zvieratá prišli same: klokany, pávy, sliepky, emu, kačice. Tatovi hneď pri vchode vyliezol na rameno papagáj a nechcel zliezť. Najviac sme sa tešili na koaly. O jednej po obede sme si dokonca mohli jednu aj pohľadiť. Pokojne si chrúmala eukalyptové listy a vyzerala tak bezbranne. Nedalo mi a pričuchla som si k jemnej srsti. Voňala ako eukalyptová plienka...

Poobede sme dorazili do neďalekého Yepoon-u. Caravan park v strede mesta nie je nič špeciálne, ale bol jediný voľný.

K pláži je to iba 600m a cesta vedie popri ihrisku. Kým si Slavi poobede oddýchol, my s deťmi sme šli na prieskum pláže. Našli sme pár zaujímavých mušiel a vyskúšali ihrisko. V meste je víkend hudobného festivalu a odvšadiaľsa ozýva hudba. Mám chuť ísť tancovať.

kresbou – sopečná láva. Alebo nenápadne bublinovité či vajcovité kamene, takzvané „Thundereggs“ - „Hromovajcia“. Vznikli vo vzduchových dutinách lávy. Človek v podstate nevie, čo vo vajci je, až kým ho nerozreže. A obrázok zo vzácných farebných kameňov môže vytvárať úžasné mozajky. Každý sme ich našli kopec. Tašky boli ťažké. Cez obed sme sa išli najesť do auta a po obede sme ešte 2 hodiny pokračovali.

Majiteľ nám pred odchodom zhodnotil úlovky a rozhodol, ktoré kúsky nám rozreže. Očakávanie bolo príjemné. Čo bude vo vajci? Deti sa nevedeli dočkať a potom vynadávať. Najviac sa mi páčil môj veľký balvan s kresnou, čo vyzerala ako farebný motýľ. Doma ich ešte vyčistíme a nalakujeme. Keďže tato nemohol kopáť, aspoň si tu kúpil suvení. Nadhernú vyleštenú guľu zo zelenej lávy s farebnými kryštálmi. Mille bolo ľúto, nechcela odísť, kopala by až do večera.

Treba sa však pohnúť ďalej. Už nám ostáva iba jeden týždeň aby sme sa dostali do Sydney, čo je okolo 1400 km. Prespávame na prepchatom odpočívadle na diaľnici pri Gladstone. Ráno by tu mala byť zadarmo dobrá káva, tak vyskúšam ☺.

Pondelok 14.8. 2017 Hervey bay – miesto, kde sa rodia vráskavce

Kávu zadarmo som si nedala. Tato sa zobudil o 6 ráno a odfrčal s nami smerom na juh. Keď ma o 2 hodiny 3 deti budili skákaním a radostným: „Vstávaj, už je ráno. Chceme kakao!“, zistila som, že sme v Gin Gin. Neďaleko stál chlapík, čo predával kávu z auta. Tak som si ju nakoniec predsa len dala. Len nie zadarmo. Pohli sme sa ďalej do Hervey bay. Slavi zistil, že je to najlepšie miesto na pozorovanie veľrýb. Zadávala som sa na jeho pochudnutú tvár a pochybovala, že taký výkom ako 4 alebo viac hodín na kolísajúcej sa ľodi v takomto stave vydrží. Už je chorý 10 dní a zatiaľ žiadne zlepšenie. Čaj pije na hektolitry. Jest' mu veľa nechutí. Ešte má posledný deň antibiotík. Potom uvidíme.

Po ceste obvolám pár kempov. Podarí sa mi nájsť jedno posledné miesto vo 4. kempe. Všetko je obsadené. Najprv strávime pár hodín na ihrisku na pláži. Neskôr sa presunieme do kempu, kde sa deti ešte vybláznia v bazéme. Ja zatiaľ dám prať a nájdem výlet na zajtra. Ideme na veľryby, zasa!

Utorok 15.8. 2017 S vráskavcami po druhýkrát

Ráno sme si privstali, najedli sa a o 7.50 nás vyzdvihol minibus pred kempom. Bola hmla, tak ako aj včera ráno, ale teplota je príjemná. Slavi si dnes už nedáva antibiotiká. V prístave sa naložíme na loď s kapacitou do 80 ľudí. Sme plní, ale rozlezení po celej lodi, tak to nevadí. Prvú hodinu plávame hmlou na otvorenú vodu vedľa najväčšieho pieskového ostrova na svete Frasier. Voda je tyrkyzová a dá sa vidno až na dno. Po hodine prideme k skupine 5 vráskavcov. Plieskajú plutvami a vyfukujú vodu. Nemajú o nás veľký záujem. Na niektorých výletoch sa obrovské zvieratá nechajú aj pohľadkať. Vykukujú zvedavo z vody. Tieto po chvíli odplávali a nechali sa nami prenasledovať. Loď bola vybavená hydrofónom, cez ktorý sme mohli počuť ich dlhé piesne. Tri hodiny sme plávali a sledovali obrov. Niekedy sa vyhodili nad vodu, jeden neprestajne mával chvostom. Väčšinou sa však pokojne vynorovali a potápali. Videli sme asi toľko veľrýb ako na západe, iba sme k nim prišli bližšie. Asi jedna tretina pasažierov presedela celý čas v jednej polohe nad sáčkom. Boli sme prekvapení, koľkým bolo zle, aj keď voda bola pokojná bez väčších vln. Zaplatiť toľko peňazí a potom nevidieť nič, okrem sáčku...tato sa vyškeril, zabrala mu tabletku, čo som kúpila. Hmla sa držala až do obeda a o jednej sme sa do prístavu vrátili so slnkom.

Deti sa poobedie prehrali v bazéne hrajúc sa na vráskavcov. Ja som si podvečer skočila do nákupného centra. Sama. Rýchlochôdzou 40 minút 1 smer. Ale stálo to za to. Kúpila som mrazenú pizzu na večeru a rukolu. Pizza mi v kempovej peci takmer zuhoľnatela, aj keď som postupovala podľa inštrukcií... a rukola deckám nechutila. Tak si odkrojili veľký kus syru s rajčinami a išli spať. No, čo, aj mne sa niekedy zadarí zvrzať jedlo© Slavi sa má dnes konečne lepšie. Už nemá horúčku.

Streda 16.8.2017 Jahody a opály z Golden coast

Ráno sme mali pre deti prekvapenie. Nevedeli, čo sme vymysleli po ceste. Smerovali sme na jahodové polia,

kde sa dajú plody zbierať od mája až do novembra. Plus, ako bonus, je tam veľké detské ihrisko. Hneď sa cestovalo lepšie. Po vyše 2 hodinách sme zaparkovali na preplnenom parkovisku Jahodových polí. Aj ma nejako prešla chuť. Nevadí, dostali sme misky a miesto – pole číslo 20, kde sme mohli zbierať za prísneho dohľadu zamestnancov. V strede bola obrovská tabuľa: „*Pri práci si pískaj, aby si nejedol!*“ Za 10 minút sme boli hotoví. Misky boli vrchovaté a deti hladné. Odstáli sme radu a zaplatili za niečo cez 2 kilá 31 dolárov. Tato bol sklamaný. Boli síce veľké a červené, ale nejako mu nechutili. Sťažoval sa: „*Nie sú ako od mamy zo Šoproša...*“

Posunuli sme auto pri pole, kde sa neoberalo a spravila som obed.

Čakalo nás prekvapenie číslo 2: hľadanie opálov v neďalekom mestečku Glenview. Miesto, predajňu drahých kameňov na konci mestečka, sme našli rýchlo. Dostali sme inštrukcie a poháre. Na 3 miestach štrku, vedľa predajne, bolo treba hrablami prekutrávať a hľadať porozhadzované polodrahokami. Nebolo to

naozajstné kopanie, ale deti to zabavilo takmer na 2 hodiny. Odchádzali s pohármi plných malachytov, ruženínov, tigrých ôk a podobne. Tato sa pri čakaní priznal, že táto strana Austrálie ho už vôbec nebaví. Chýba mu divočina.

Po ceste sme sa ešte zastavili v Brisbane. Obrovské mesto nás až vyľakalo. Návrat do civilizácie, ako poznamenal Slavi. Našli sme podľa Tripadvisora najkrajší park a neboli sme sklamaní. Malé ale zaujímavé ihrisko a hlavne, všadepobiehajúci jaštery. Mala som pocit, že som v Číne. Na ihrisku bola väčšina rodičov tohto pôvodu. Po parku sa prechádzalo veľa cudzincov. Asi je pravda, že Austrália je zmesou všetkých národností. Večer sme zakotvili na voľnom parkovisku neďaleko Byron bay.

mali iba 1-2 centimetre. Nepřhlili. Doobeda sme neďaleko zazreli skupinku hrajúcich sa delfínov.

A po pizzovom obede sme mohli pozorovať vráskavce, ako plieskajú plutvami o hladinu, alebo sa vyhadzujú do vzduchu. Poobede si Slavi už aj trochu zamakal, keď postavil okolo Arlieho farmy opevnenie proti prílivu. Prijemný deň. Užili sme si ho všetci. Na večer nás čaká ešte nejakých 300 km. Sprchujeme sa na pumpe pri diaľnici a vyrážame do tmy. Plánujeme posledný raz prespať na neplatenom odpočívadle. Pozajtra by sa malo ochladiť a nechceme, aby krátko pred odletom v noci niekto prechladol.

Štvrtok 17.8. 2017 Byron bay

Tato sa zobudil v dobrej nálade. Je mu omnoho lepšie. Síce ešte kašle, ale podľa štýlu jazdy je mu naozaj fajn. Byron bay, malé mestečko, nás prekvapilo krásnymi plážami s vlnami. Raj pre surfistov. Voda tu bola tak čistá a tyrkyzová, že aj keď bola studená ako ľad, nemohla som odolať a strávila som väčšinou času hádzaním sa do vln. Milla sa dala tiež nahovoriť. Arlie sa dnes zabavil stavaním farmy pre malé medúzy. Niektoré

Piatok 18.8. 2017 Port Marquiere – Nemocnica pre koaly

Ráno bolo citeľne chladnejšie. Včera bolo 30 stupňov a teraz sme vytiahli dlhé rukávy a bundy. Koaliu nemocnicu sme našli rýchlo. Je to miesto uprostred malého eukalyptového lesíka, s voliérmi postavenými priamo okolo stromov, aby sa pacienti cítili ako doma. Prístup sme mali iba k tým, čo sú už vyliečení, ale nie sú schopní návratu do svojho prostredia.

Najčastejšie je to pre chlamýdiové infekcie očí, kedy oslepnú, spálené labky, kvôli požiarom, kedy nie sú schopné vylietť späť na stromy, alebo pri zrazení autom. Aj Slavi dnes videl mŕtvu koalu priamo pri ceste. V podstate toto pomalé zviera ani nemá na ceste šancu. Deti dostali pri stánku so suvenírmi pečiatky koál na ruky a rozlúčili sme sa.

Port Marquiere je malé mestečko s nádhernými plážami, pri ktorých vedú turistické cesty. Stačí zastat' s autom na útesoch a pokračovať pešo. Hocikde sa človek zastavil, videl na mori plieskajúcich vráskavcov. Asi som vyzerala ako blázon, keď som vykrikovala pri každom väčšom plesnutí. Domácom to príde ako normálne. Doobedie sme strávili na pláži. Fúkal silný vietor. Nedalo sa vyhnúť piesku v očiach. Dnes som do vody nešla. Tato si vytiahol na pláž stoličky a vegetil s vyloženými nohami. Na obed sme sa prešli do centra. Pizzérie ešte neboli otvorené, ale našli sme šnicel. Najedli sa všetci.

Milla po obede skúsila na tata jemným hláskom: „Tato, vedľa je ten obchod, kde som si kúpila zlaté topánky. Myslíš, že by sme tam mohli na chvíľu ísť?“

Hovorila o sieti Target. Tato zdvihol obočie a odvetil: „5 minút.“

Milla: „Za 5 minút sa nič nedá!“ Otočí sa na mňa a s utrpením povie: „On stále nerád nakupuje...“

Tato: „Tak, keď si zoberieš so sebou Arlana a budeš na neho dávať pozor, tak máš 10 minút.“

Milla s úsmevom: „To už je lepšie. Budem.“ A nenápadne ma mňa žmurkne, lebo tata prehovorila. Jasne, že na neho nebude dávať pozor, ale s tým tato ráta. Je to jeho obeta☺

Odchádzame s náhradným setom sklenených pohárov do auta, čo sme po ceste porozbíjali. Deťom som kúpila nejaké oblečko, lebo niektoré tu musím vyhodiť. Špina zo západného pobrežia sa nedá vyprať☺ Gwen drží v rukách set poníkov a Arlie balóny. Nech by sme šli do hocijakého obchodu, vždy si vyberú to isté.

Poobedie pokračujeme na pláži, no, vietor sa stupňuje. Do Sydney, ako sme plánovali sa neponáhľame. Kvôli silnému vetru (100 km/h), ani nemá zmysel ísť do Blue Mountains pri Sydney. Nájdeme si kemp neďaleko Národného parku Mayll Lakes. Do Sydney je to ešte 2,5 hodiny cesty. Zajtra radšej strávime deň mimo zhonu veľkomesta. Páči sa nám prostredie tu – eukalyptové lesy. Všade veľa zelene, zelená tráva. Je to iné ako západ Austrálie, kde je všetko hnedo-žlté, suché a pichľavé.

Večer je Arlie nejaký horúci. Vietor mu nafúkal piesok do očí, tak mu dávam kvapky. Dúfam, že to v noci vyleží a vypotí, aby neochorel.

Sobota 19.9. 2017 Mayll Lakes a dopravná zápcha do Sydney

Zobudili sme sa do sviežeho rána. Vonku ukazovalo o 9 hodine iba 14 stupňov. Vietor sa zdal byť slabší ako večer. Navarila som obed v mikrovlnke – bolonézske cestoviny. Minul sa nám plyn, takže musím byť vynaliezavá. Vyrazili sme do národného park. Našli sme miesto Tea Garden, kde by sa, ak by nebol vietor, dal stráviť nádherný deň. Miesto, kde sa jazerá vlievajú do oceánu, kde sa dá prechádzať sa medzi eukalyptovými a mangrovovými lesíkmi a čakať na koaly. Spravili sme si hodinovú prechádzku, ale bolo

nám dosť zima. Pri pláži fúkal tak silný vietor, že nás nepustil na pláž. Na vyšliapanom chodníku sme sa snažili rozpoznať stopy v blate. Asi dingovia, nejaké vtáky.

Po obede sme sa vydali smerom na Newcastle, kde sa dalo na 2 hodiny zastaviť v malej ZOO. Malej, ale peknej. Prostredie vytváralo pocit nedotknutého dažďového pralesu, kde voľne pobehovali kengury a rôzne vtáky. Konečne sme videli dingov a ježuru. Zaujalo nás rozprávanie o austrálskych smrteľne jedovatých pavúkoch, spolu s ukážkou. Vtipný pán nám rozprával, ako pavúkov (vyzerali ako tarantule)

rozoznať, ako ich chytiť do pohára a čo robiť v prípade poštípania. Ak by to bol samec „funnel web“ – lieviková sieť, človek má 76 minút, aby sa dostal do nemocnice na protisérum, inak zomrie.

Nasýtení a vystrašení sme pokračovali v ceste do destinácie. Trvalo nám to takmer 2 hodiny pre husté dopravné zápchy. Boli sme asi jediný kempingcar na ceste. Cesty boli sem-tam tak úzke, že som mala strach, aby sme nešuchli vedľa idúceho vozidla. Prihlásili sme sa v kempe a hneď vyrazili na večeru. Pozval nás Slavinov spolužiak zo ZŠ, čo býva aj s manželkou Zdenkou, iba 7 minút od nášho kempu. Nachystali nám večeru ako v 5* reštaurácii s 5 chodmi. Veľmi príjemný večer. Andrej tu žije už 18 rokov. A je spokojný. V januári čakajú 1. bábo a riešia dilemu, čo potom, ako skončí materská, čo je tu asi 6 mesiacov. Život tu je veľmi nákladný a treba splácať hypotéku. Starostlivosť o malé bábo stojí kopec peňazí.

Unavení sa vraciame v noci do kempu. Treba zakúriť, lebo je len okolo 8 stupňov.

Nedeľa 20.8. 2017 Kde je Nemo?

Znova bola v noci kosa. Arlan spal s tatom, aby ho v noci mohol dobre prikryvať. Ja s Millou. V noci som behala dolu zakrývať Gwen. Bolo treba zakúriť asi 4x. Ráno dám chytro vyprat' a vyrážame k Andrejovi, kde sa odparkujeme a spolu s našimi hosťami ideme objavovať Sydney. Cesta netrvá dlho, iba 25 minút vlakom a vystupujeme v centre pri stánkoch s rôznymi ručne vyrobenými šperkami, obrázkami a podobne.

Gwen ráno tiež pokašľavala. Je iba 16 stupňov a po polhodine chodenia sa mi žiada pohár nejakého horúceho čaju. Prejdeme sa na cíp, vedľa mostu, odkiaľ je vidno operu. Tu sa Arlie rozplače:

„Mami, a kde je Nemo? Vravela si, že ideme tam, kde bol Marlin s Dory.“

Chvíľu trvá, kým mu vysvetlím, že to bola rozprávka a pokračujeme popri opere do Botanickej záhrady, kde si na chvíľu sadneme. Deti dnes nechcú veľa jesť a v dohľadne nie sú žiadne preliezky, tak majú priemernú náladu. Všetci sme nejakí uzímení a unavení, tak sa ide naspäť. Ako Slavi povedal: *„To najdôležitejšie sme videli.“*

Ned'aleko domu, kde Andrej so Zdenkou bývajú sú preliezky, kde sa trochu zahrajú a potom ich ženieme do horúcej vane. Takmer

sa v nej nehýbu. Iba si po 6 týždňoch užívajú horúcu vodu. Andrej medzitým pre nás ukuchtil chutné jahňacie mäso so šalátom a ryžou. Keď sem pred rokmi prišiel ako študent, zarábala si na život ako kuchár. A to na začiatku vôbec nevedel variť. Teraz varí takmer výlučne iba on a kreácie sú „nebičko v papuľke“, akoby povedal Miňko:)

Odchádzame večer. Posledný raz do kempu. Posledná noc v našom motorizovanom dome. V Sydney nie je vidno oblohu plnú hviezd, ani Mliečnu dráhu...

Pondelok 21.8. 2017 Upratujeme dom

Všetci sú prechladnutí a pokašľávajú. Som jediný člen posádky, čo sa drží zdravý. Ak nerátam natiahnutý krk, čo ma trápi už vyše týždňa. Nechce sa mi do upratovania. Nedojedené potraviny darujem susedom v kempe. Mladý pár je nadšený a ďakuje. O 10 hodine musíme opustiť kemp. Tato nastaví do GPS ihrisko blízko miesta, kde máme odovzdať auto.

Keď tam po hodine dorazíme, mierne mrholí. Kým sa deti hrajú vonku, pobalím 2 kufre. Povyhadzujem nedojedené zvyšky a papiere. Neskôr umyjem chladničku, kuchynku a podlahu. Auto je prázdne a akoby bez duše. Chýbajú mu naše veci a neporiadok. 12 000 km. Presne podľa Slavinovho plánu. Pamätám si ako o tom žartoval. Teraz sa na neho dívam. Je unavený z choroby a hlavne z kilometrov. Už má toho dosť, prezradil.

Keď dorazíme na odovzdávku, pán kontroluje všetko. Ešte aj rebríkom vylezie na auto. Po vyše pol hodine si so Slavim sadnú do kancelárie. A ja s deťmi do čakajúceho taxíka. Pán nám dal zaplatiť za prasknutú umelú časť nad kolesom 350 dolárov. Všetko ostatné je v poriadku.

Keď už všetci sedíme v taxíku, rozhodneme sa nechať zaviesť až na letisko. Je to síce drahšie ako vlak, ale sme unavení. Prijemný Ind sa nechá nahovoriť, aby vypol taxometer a dohodneme sa s ním na 150 dolárov za tie cca 2 hodiny, čo cesta trvá.

15 hodinový let do Kataru sa vlečie. Arliemu musím dávať sprej, aby som utišila záchvaty suchého dráždivého kašľa. Ešte, že sa dal v lekárni na letisku kúpiť Ventolin. Pokoj príde, keď na pár hodín zaspí a oddýchne si.

Do hlavného mesta Doha dorazíme o 6 hodine ráno. Dolámané musíme vystáť hodinu na bezvízovú kontrolu a potom iba odkváceme do taxi. Prvý deň iba polihujeme a pozeráme rozprávky. Treba sa nám prispôbiť sa 6 hodinovému posunu času. Deti sa zobúdzajú ráno pred 4. Druhý deň kvôli horúčave vonku ani nevystrečíme nos. Znova iba leňošíme, robíme si úlohy, čítame a spíme. Arlieho stále drhne a dievčatá tiež kašľú.

Rekapitulujem si v mysli tých 6 týždňov. Pekná krajina. Ale, keby plánujeme znovu, na východné pobrežie by sme už nešli. Ostali by sme iba na západe, severe a možno by sme si to struhli do stredu krajiny. Ľudia sú príjemní a nápomocní. Akoby ani nepoznali stres. Ale život je neskutočne nákladný, takže by sme sa sem nepresťahovali. Najviac sa mi páčili prázdne pláže s krištáľovo čistou vodou a modrou oblohou. S deťmi sme zažili momenty vzrušenia pri kopaní pokladov prírody, ako aj objavovaní tajomných zvierat. A hlavne, zvládli sme ponorkovú chorobu, čo tak dlhý čas v tak malom priestore auta prináša...

